

Újfolyam

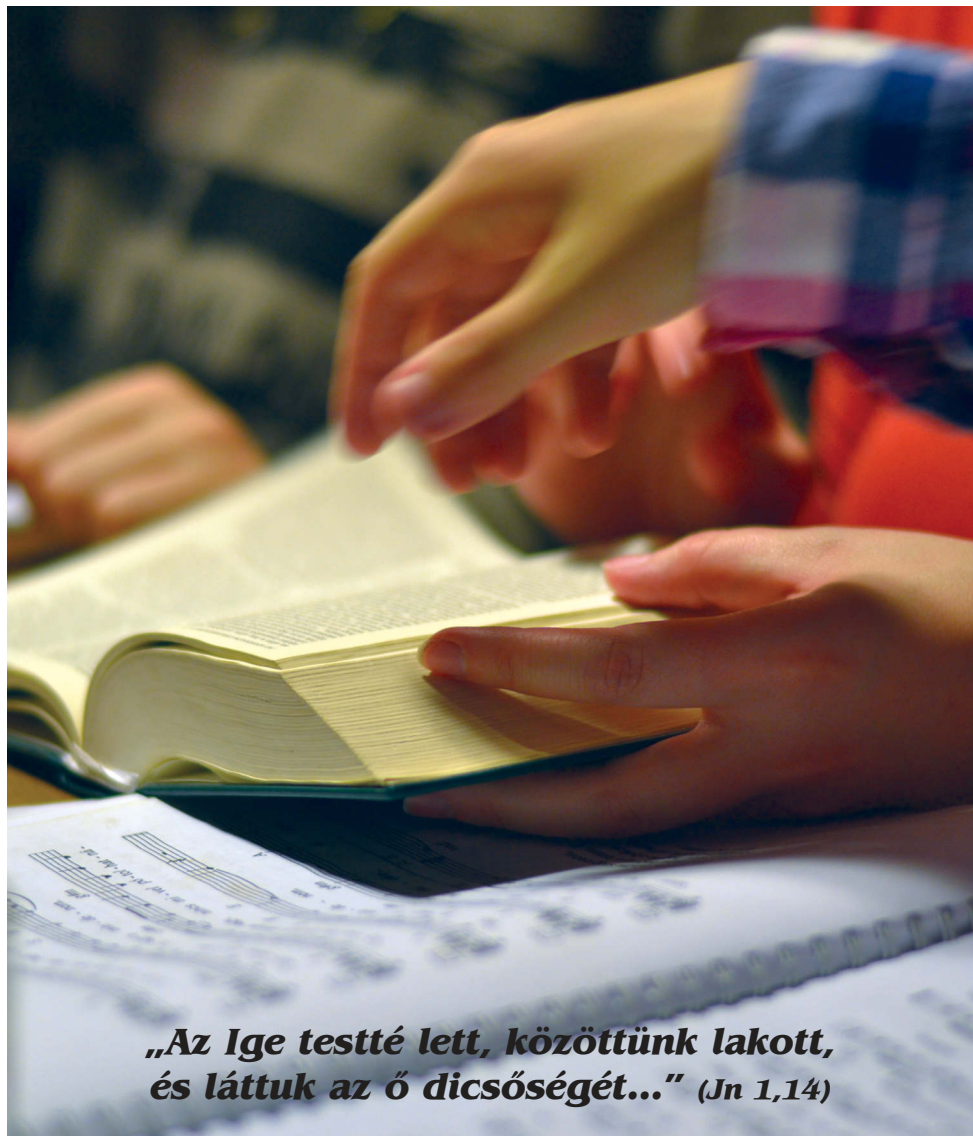
62. szám

FÁSORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2015. december

***„Az Ige testté lett, közöttünk lakott,
és láttuk az ő dicsőségét...” (Jn 1,14)***

A MINDENT MEGÚJÍTÓ ISTEN

„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni — talán nem tudjátok?” (Ézsaiás 43,19)

„Újdonság!” — ahogy karácsonyhoz közeledünk, ezt a szót rikácsolják utánunk egyre erőszakosabban a budapesti kirakatok. „Újdonságokkal” gáncsolnak el az utunkat lépten-nyomon eltorlaszoló kért vagy kéretlen reklámlevelek is. Havi, heti, napi- és honlapok szakértői sokszor a még piacra sem dobott „újdonságok” megvásárlására csábítanak minket.

Új filmek, új könyvek, új kollektívák, szórakoztató eszközök új generációi, új ízek, új illatok... Miért érzi azt a kiforrott szimatú pénzvilág, hogy mindezekben szívesen keresi a 21. század embere a boldogságot, vagy annak legalább az illúzióját? És hogy lehet az, hogy sokan mégis egyre kiábrándultabban fogadjuk az őszi-téli fagyok beköszöntével jól prognosztizálhatóan nyakunkba szakadó „újdonságok” mindent elborító áradatát?

Ezek a kérdések, mint általában, Istenhez vezetnek el bennünket. Aki kigondolta az életünket, arra tervezett meg egyenként mindannyiunkat, hogy Vele, Teremtőnkkel szoros életközösségben éljük mindennapjainkat. Márpedig Isten gazdag személyiségéből fakad, hogy a Rá tekintő szív folyamatosan újabb és újabb meglepetésekkel szembesül. A Benne meggyökerezett bizalom szüntelenül változó helyzetekben mindig újonnan élheti át, hogy Ugyanaz, akiben tegnap örömét lelte, ma is új formában mutatja meg kimeríthetetlen szeretetét, bölcsességét, hatalmát, szent lényre felfoghatatlan nagyszerűségét.

Miért keltheti fel az érdeklődésünket az ipari méretekben előállított vagy éppen csak nekünk szóló, „exkluzív”, kihagyhatatlan „új-

donságok” bőséges kínálata? Mert hajlamosak vagyunk balgán elhinni, hogy Istent már unásig megismertük, ezért ha a belénk plántált vágyaink kielégítésére törekszünk, rajta kívül kell keresgélünk. És miért érezzük lelkünk mélyén szinte már előre a csalódás félelmét? Mert annyiszor megtapasztaltuk, hogy a világ folyton megújított árukészlete erősen korlátozott szavatosságú örömeiket és élvezeteket nyújthat csupán.

De jó így adventben újra szerető mennyei Atyánk felé fordulni! Ő azt ígéri most is, amit a próféta által közel háromezer éve meghirdetett, hogy gyermekei szeme láttára újat cselekszik. Olyan újat, amely nem csak bizonyos mutatóiban más, mint mindaz, amiben korábban csalódnunk kellett! Nem a fazonon igazít, nem a borítót cseréli ki, nem a lóerők számát vagy az órajelet, bármi legyen is az, turbózza fel egy kicsit. Az az új, amit Isten visz véghez, nem annak az újracsomagolása, amit már egyszer meguntunk. Amit Ő készített el, az alapjaiban más: az örök örömmel jár.

Valójában mindez nem új, csak számunkra sajnos elég ismeretlen. A legősibb valósággal kerülünk ámulva szembe, amikor Urunk szelíd kezébe helyezzük életünket: nagyszerű tervével, amit a világ megalkotása előtt kigondolt. Ennek a programnak a gazdagsága az, ami naponta újra ámulattal és ujjongással töltheti el szívünket. Ezért vallhatjuk mi is hálával azt, amit a sok fájdalmat és szörnyűséget átélt próféta hirdetett a bűnei miatt romba döntött Jeruzsálem felett: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!” (Jeremiás Siralmi 3,22—23). Ugyanezt az elvehetetlen örömet érezhettük, amikor októberben ifjúsági csoportjaink szolgálataiban Isten azzal bátorított minket: az Ő

népe, gyülekezetünk és egyházunk számára is készített jövőt, új nemzedékek járnak majd utánunk azon az úton, amelyet az Ő nagy csodái szegélyeznek. Új tapasztalatokat, újonnan véghezvitt szabadításokat új lendülettel, sokszor új nyelven fogalmazznak meg a megújuló fasori gyülekezet fiataljai, új énekekben hirdetik — ugyanannak az Istennek a nagyságát, aki Jézus Krisztusban nekik is, ahogy nekünk, új életet adott.

Azoknak, akik belefáradtunk a jövő ilyenkorra már szemétkébe kerülő „újdonságok” mindig újabb, át- meg átcímkeztet, néha felszínesen javítgatott kiadásába, megrendítő perspektívát kínál Alkotónk szava. „Íme, mindent újjá teszek!” — kötelezi el magát a Szentírás utolsó lapjain (Jelenések 21,5). Milyen lehet az az új ég és új föld, ahol mindaz ismeretlen lesz végre, ami oly régóta megkeiserít bennünket, ahonnan hiányozni fog minden, ami itt rendszeresen csalódást kelt, ami rettegést okoz, vagy ami unalmat ébreszt bennünk, ahol nem lesz helye bűnnek, de a halálnak, a gyásznak, a jajkiáltásnak és a fájdalomnak sem? Mi elgondolni sem tudjuk ezt a különleges, új valóságot. De jó, hogy nekünk nem is kell: Isten már elgondolta, és bele is kezdett a megvalósításába!

Sok minden még rejtve van előttünk abból a hatalmas alkotásból, amelyben mennyei Atyánk nagyszerűsége tökéletesen megmutatkozik majd, és mégsem kell vakon bizonytalanokodva várnunk annak a megjelenését! Mert minden karácsony azt hirdeti, hogy ez a valóság abból virágzik ki, amit az élet dicsőséges Ura, Jézus Krisztus elhozott számunkra. Az újjátett világ abból az új szövetségéből bontakozik ki, amelynek egyszerű jelei, a kenyér és a bor az Ő testére és vérére mutatnak: arra az életre, amelyet értünk Szabadítónk itt, a régi földön, a bűnnel beszenyvezett világban teljes engedelmségben leélt, és arra a halálra, amelyet helyettünk

vállalt magára a dicsőség Királya. A mi életünkre és a mi halálunkra, amelyet a szeretett Fiú nekünk ajándékozott: amelyben benne tündöklük az új ég és az új föld teljes gazdagsága.

Jézusban látható már az a reménység, amely a valódi, Isten kezéből származó újnak az ígérete a számunkra. Az az új teremtés, amelyre mindannyian vágyakozunk, amikor mindennapos harcainkban, terheink hordozásában, betegségeink erőtlenségében, véget nem érő vitatkozásainkban, szeretteink árulásában, bűneink szorításában, vagy akár a félelmet gerjesztő hírek döbbenetében szeretnénk egyszer s mindenkorra leszámolni a réggel.

Ez az új teremtés, ha megvalósul bennünk, már az új ég és az új föld része. Ha tehát vágyunk az újra — nem az új maskarába öltöztetett régre, hanem arra, amit az újat ajándékozó Atya gyermekeinek megígért —, akkor ezzel az imádsággal készüljünk az adventtel kezdődő új egyházi évre, Urunk születésének az ünnepére, a 2016. esztendőre és a meguntathatlan szépségű örökkévalóságra:

Új szívet adj, Uram, énnekem,
Új szívet adj, én Istenem!
Amely csupán csak Teérted ég,
S Véled jár szüntelen,
Csak Véled szüntelen!
(789. dicséret)

Ez az új szív, amelyet Jézustól kaphatunk, képes újra és újra meglátni a mindent megújító Úr nagyszerű tetteit már itt, a régi világ rejtettségében éppúgy, mint az új ég és az új föld nagyszerűségében.

*Pataki András Dávid
lelkipásztor*

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor 5,17)

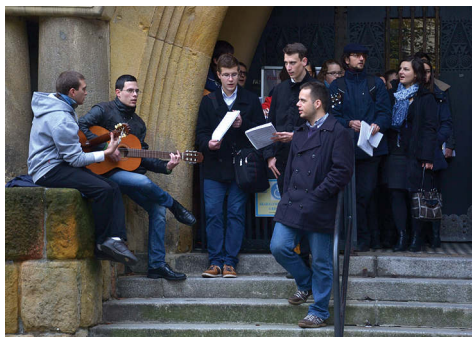
A JÖVŐ GYÜLEKEZETE

Október az ifjúság hónapja volt a Fasorban

A februári diakóniai hónap után októberben az ifjúság került a gyülekezet figyelmének középpontjába. A sok áldást és lehetőséget tartogató hónap egyik célja az ifjúsági munka gyülekezetnek való bemutatása, másik célja pedig az ifjúság külső és belső mobilizálása volt, a VI—VII. kerületi protestáns ifjúság megszólításával együtt. Ennek megfelelően a gyülekezet felé és kifelé is nyitottunk a hónap során. Készítettünk egy szórólapot a gyülekezet ifjúsági csoportjairól, amely megtalálható a gyülekezet honlapján is.

A hónap első három vasárnapjának istentisztelein a három fasori ifjúsági közösség kiállt a gyülekezet elé, hogy bemutassák a Fasorban zajló ifjúsági életet. Az első vasárnapon a Fialat felnőttek köre mutatkozott be az istentiszteleten énekekkel és négy tartalmas, személyes biznyságtétellel, az aznapi liturgia szerinti Igét pedig az ifi egyik tagja olvasta fel. A második vasárnap került sor a Kisifi bemutatkozására, melynek tagjai kedvenc énekeikkel köszöntötték a gyülekezetet. A harmadik vasárnap a Nagyifi bemutatkozója már az istentisztelet előtt elkezdődött, az ifi tagjai gitáros énekekkel fogadták az érkező gyülekezeti tagokat a templom ajtajában.

Igyekeztünk bevonni a fiatalokat más, számukra még kevésbé ismert gyülekezeti szolgáltatásokba is, ennek egyik módja az úgynevezett ajtónálló szolgálat volt: minden vasárnap csatlakozott az ifikből egy-egy fiatal a gyülekezeti tagokat a bejáratoknál fogadó presbiterekhez. Jó volt látni az ebben a szolgálatban részt vevő fiatalok lelkesedését.

Az októberi gyülekezeti imaközösségre külön invitálást kapott az ifjúság, ennek megfelelően igyekeztünk is minél nagyobb létszámban részt venni a — sokak számára talán kissé korán kezdődő — programon. Öröm volt látni, hogy az esős időjárás ellenére milyen sok fiatal fontosnak érezte, hogy képviselje az ifjúságot, s ez nemcsak a többi jelenlévő gyülekezeti tag, de maguk az ifisek felé is sok áldást hozott. A beszámolók alapján mindenki élményekkel telt ment tovább az istentiszteletre. Ezek az élmények a következő hónapokban talán könnyebbé teszik a felkelést azoknak is, akik most nem tudtak eljönni a gyülekezeti imaközösségre. Az ifjúsági csoportok és a gyülekezet szorosabb összekapcsolódását munkálhatja ez is.

Mindhárom ifjúsági csoport megnyitotta egy-egy októberi alkalmát a teljes gyülekezet

felé. Ezek a nyitott alkalmak sok meglepetést, de még több áldást tartogattak mind az ifisek, mind pedig a „vendégek” számára. Nagy örömkre több gyülekezeti tag is meglátogatta az alkalmakat, melyek a szokott rendben, énekléssel, esetleg közös játékkal kezdődtek, majd a közös igetanulmányozás után beszélgetés kezdődött. Nemcsak az volt nagy élmény, hogy az idősebb gyülekezeti tagokkal együtt tanulmányozhattuk Isten Igéjét, hanem az is, hogy ők velünk együtt énekeltek a gitáros ifjúsági énekeket, sőt beálltak közénk játszani is. Az nyitott alkalom során ellátogató fiatalok közül néhányan azóta több alkalmon is részt vettek már, és reménység szerint aktív tagjaivá is válnak közösségünknek.

A Fasori Zenés Esték októberi alkalmá is az ifjúság hónapja jegyében zajlott: a Kisifibejáró Hetei-Bakó Teodóra és e sorok írója adott hangversenyt a templomban. Mivel a koncerten elhangzott Goldmark Károly *Sába királynője* című operájának egy részlete, Édes Gábor hatodéves teológus testvérünk a bibliai történethez kapcsolódva hirdette Isten Igéjét.

Az ifjúság hónapját két emlékezetes közösségi esemény keretezte. Október 2-án, a hónap nyitóeseményén imaestre hívtuk a gyülekezet tagjait, melynek keretében az ifjúság szeretetvendégséggel, közös énekléssel, biznyságtételekkel és imaközösséggel szolgált azoknak, akik az evangelizációs hét befejező alkalmá után együtt maradtak éjfélig

a templomban. Az este különlegessége a mécsesútúra volt, amelynek során öt különböző, mécsessel jelzett állomáson hallhattuk az Úr üzenetét. Miután mindenki végigment az útvonalon, közösen folytatódott az éneklés, amelyet biznyságtételek szakítottak meg, melyek során áldásokról és kihívásokról hallhattunk beszámolókat. Többször volt közös ima, kis csoportokban. Ez a személyes jelleg végig jelen volt az este alatt. Az este korhatár nélkül szólt mindenkinek, és remek lehetőség volt a generációk közötti hidak építésére, az egymással való kapcsolataink megerősítésére.

A hónapot egy, a reformáció ünnepére meghirdetett ifjúsági sportnap zárta, melyre invitáltuk a 6. és 7. kerületi protestáns gyülekezetek ifjúságát is. 40-50 résztvevő sportolt együtt örömmel a reformáció napján.

A sportnap különleges hírverést kapott azáltal, hogy Édes Gábor a Facebookon „mémversenyt” rendezett: ki tudja meglepőbb módon hirdetni a sportnapot? A versenyben számos ifis, de még Pataki András Dávid lelkipásztor is részt vett egy-egy igen szellemes képpel.

Persze nem csak az ifisek szolgálták a gyülekezet felé, a gyülekezet is megajándékozta az ifjúsági csoportokat. Szemmel látható változások történtek

a Dobos Károly teremben, az ifjúság könyvtára végre kapott polcokat, és a hónap végére egy csocsóasztal is bekerült a terembe. Nagyon köszönjük a gyülekezet támogatását! De még inkább köszönjük az imaháttérrel, amit az egész hónapban éreztünk. Elmondhatjuk, hogy nemcsak a gyülekezettől kaptunk ajándékokat, de a legnagyobb ajándékot Istentől kaptuk: azt a sok áldást, amit megélhettünk októberben. S hisszük, hogy a gyülekezet is gazdagodhatott ebben a hónapban. Erről árulkodnak Devich Márton főgondnok testvérünk szavai, melyeket egyik levelében írt az ifjúságnak: „*minden hónapnak ifjúság hónapjának kellene lennie. [...] Ti vagytok a jövő, s ez örömmel tölt el! Köszönöm Istennek, hogy vagytok, és hogy Jézus arca sugárzik rólatok! Mindig maradjatok ilyenek — Krisztus arcúnak! Legyetek vidámak, tartsatok össze, szeressétek és segítsétek egymást, találjatok magatoknak szolgálatot, épüljete be a fasori lelki házba minél jobban.*”

Szabó Ferenc János

Amikor elindultam az ifire, eszembe jutott, hogy a mai alkalom rendhagyó lesz, hiszen bárki megnézheti a gyülekezetből, aki kíváncsi rá. Megfordult az is a fejemben, hogy ki az, aki az idejét erre áldozná, biztosan mindenkinek megvan a maga programja. Amikor beléptem, kellemesen csalódtam, szép számmal voltak érdeklődők a gyülekezetből, szinte az összes nálunk idősebb korosztályból. Bár maga az alkalom a szokásos módon telt, annak különösen örültem, hogy figyeltünk arra is, hogy a különböző korosztályok megismerhessék egymást. Erre épültek az ismerkedős játékok, valamint többeknek is volt mesélnivalójuk, emlékük egy-egy ének kapcsán is. Természetesen a kiscsoportos beszélgetéseknél is keveredtek a korosztályok, az ezekből következő különböző látásmódok, nézőpontok pedig csak még érdekesebbé tették a beszélgetéseket. Összességében azon kívül, hogy érdekes volt, nekem azért is tetszett ez az alkalom, mert tanulhattunk a tapasztaltabb felnőttektől is. Ami elhangzott és számomra leginkább megmaradt ezzel kapcsolatban, az az volt, hogy a generációs különbségeket kölcsönös tisztelettel, illetve elfogadással lehet áthidalni.

Demeter Ádám

Engem igazán az fogott meg az ifjúsági sportnapban, hogy nem a tornagyőzelem fűtött minket, fiatalokat, hanem maga az együttlét, a sport, az önfelédtt szórakozás. Ennek köszönhető, úgy érzem, hogy sokaknak sikerült megragadniuk ezt az alkalmat a Fasorban. Remélem, minden évben megtarthatjuk ezt a remek alkalmat.

Kufcsák Péter

AZ ELSŐ IGAZI KARÁCSONY

Az Isten nélkül sok mindent nem úgy látunk, ahogyan kellene. Mérlegeljük dolgainkat, feltérképezük lehetőségeinket és igyekszünk megragadni azt, ami számunkra fontos.

Sokszor én is így gondolkoztam. Önző módon akartam élni az élet számos lehetőségével, és nem érdekelt, hogy ez azt a „Valakit” érdekelni fogja-e. Meghallgattam mások véleményét, de Isten véleményét nem mertem őszintén kikérni. Nem zavart, hogy bűnös ember vagyok, hiszen mások is ugyanolyan emberek, mint én — gondoltam. A szabadítás igazi módját ismertem, de valóságát sosem éltem át. Félttem Isten színe elé járulni. Kerestem a kifogásokat, nem voltam őszinte igazán senkivel, lelkiileg teljesen bezárkóztam. Kezdttem felnőni, és ez leginkább azt erősítette, hogy egyedül meg tudom oldani a dolgaimat. Isten segítségét, ha kértem is, nem úgy kértem, ahogy kellett volna, akaratát sosem kerestem.

Isten közelségét különös módon a Vitéz családon keresztül tapasztaltam meg. Vitéz Bálint gimnáziumi osztálytársam és padtársam is volt, együtt konfirmáltunk itt, a Fasorban 2008-ban. Amikor édesanyánk magunkra hagyott bennünket, Bálint szülei, Vitéz Andás és Erika hozott egy döntést, hogy befogadnak, hogy le tudjak érettségizni. Erikáék elfogadtak engem szeretetből, ahogyan Isten fogad el bennünket úgy, ahogyan vagyunk — nem nézve a múltunkat, helyzetünket. A „nagy családot” igazán nem ismertem. Érdekes volt számomra, hogy ekkora, hét fős családba illesztett be Isten. Számomra az érettségi lehetetlennek tűnt abban a helyzetben, de Isten később kegyelmes

volt hozzám, és végül mindenből le tudtam vizsgázni. (Két évre rá, tavaly még egy felsőfokú végzettséget is szereztem, ami szintén Isten munkájának köszönhető.)

Az év végén eljött a karácsony. Gyermekként mindig foglalkoztatott, hogy miről is szól. Tudtam, hogy Jézus születése olyan ünnep, amelyen az emberek egymást meglepik ajándékokkal, főleg a szülők a gyermekeket, tehát családi ünnep is. Nekem akkorra családom sem volt, és a karácsonynak kevésbé láttam értelmét, mert az előző években már szinte ajándékot sem kaptunk. Nehéz anyagi helyzetbe kerültünk, és békességünk sem volt.

Vágytam egy „igazi karácsonyra”. Nem tudtam, hogy milyen, de megkaptam. Úgy éreztem, ez különös ajándék Istentől. Őneki nagyobb ajándéka volt számomra: egy új élet. Ezt karácsony után vehettem át, de meg kellett bennem az addigi életemet, a bűnöket, melyeket elkövettem Istennel szemben. Karácsonykor Pintér Béla *Megszületett* című számát hallgattuk, és éreztem, hogy ez az első olyan karácsony, amely Istentől szól, és Ő van a középpontban. Én ekkor voltam a megtérés küszöbén, amikor Jézus kopogtatott a szívem ajtaján — nálam is „*minden itt kezdődött, ezen az éjszakán*”. Nagyon nagy megerősítést jelentett számomra az újévre nézve egy személyes ajándék, melyet Vitéz Julcsitól kaptam (a lányok szeretnek kreatív ajándékot készíteni). Egy papírlapon egy addig számomra ismeretlen mozaikszó: *BÜÉK*, azaz *Bízid újra életed Krisztusra!* (alatta: „*Boldog Karácsonyt és jó tanulást!*”). Ez nekem abban jelentett megerősítést, hogy nem csak egy évet (az elkövetkező évet az életemből), hanem az egész életemet is Istenre bízhatom az újévben. Ez a kis apróság jelképezte azt az el nem múló ajándékot, melyet Jézusban kapok.

Úgy éreztem, ez különös, nagy ajándék Istentől: *egy új élet*. Az Isten titka, hogyan terem újrá valakit, de végigkövethető a kereszthez vezető út. Én azon a karácsonyon döbbsentem rá, hogy Akiről énekelünk, azt én addig nem is ismertem. Azóta is Vele járom az életutam. Már az első nap tudtam, hogy ez más, mint az eddigi napok. Azt vettem észre, hogy egyszor

csak kezdtem érteni az istentiszteleteket, még az énekeket is át tudtam élni. A munkahelyemen nem értették, mi van velem, azt mondták, szóltan lettem, a főnököm azt mondta: „*Nem értelek, nem tudok rájönni, mi történt veled, annyira megváltoztál*”. Elkezdtem hívó ember módjára élni. Dicsőíttem Istent ezért!

Groska Benjamin

MI TESZ ÉRTÉKESÉ?

Gyermekkoromtól kezdve megadatott nekem az az áldás, hogy a Fásor közösségében, a templom közelségében nőjek fel. Az ifis közösségen, a gyülekezeti barátaimon keresztül újabb és újabb aján-

dékokkal gazdagított az Úr, s közben a belső sebeimet, hegeimet is mindig kezelésbe vette. Ekkor még saját erőmből akartam az Úrhoz közeledni, segítséget kérni a családi kapcsolataimban, közösségi életemben meglévő nehézségekhez. De elzárkóztam, és féltem attól, hogy teljesen szembenézzek önmagammal, igazi hiányosságaimmal, bűneimmel. Az Ő szeretete azonban ekkor is megőrzött. Megtanított arra, hogy saját magamra támaszkodva nem lehetek az Övé, s csak Krisztusban lehetek valóban önmagam. Ezt az első sátoraljaújrhelyi gyülekezeti csendes-hétén ismertem fel, ezért 2010-et tekintem az egyik legfontosabb pontnak az életemben. SAU-ban Tamás bácsival közösen imádkozva teljesen Isten kezébe tettem az életem. Nem lett minden más az életemben, de fokozatosan szembesültem azzal a körülövező szeretettel, amely előtte ismeretlen volt számomra. Hihetetlen volt megtapasztalni, hogy Isten,

akit azelőtt csak Úrként kezeltem, Atyává is vált. Ez az Isten-kép folyamatosan kiegészül, hiszen épp legutóbb tapasztalhattam meg, hogy barátként is számíthatok Rá!

A tanulás ezzel nem ért véget. Töreksem felelős és érett keresztyénné lenni, s Atyámat nem kötelességből, alkalmazkodásból, hanem szabad akaratomból követni. Sok gyengeségem akadályoz: elkeseredetten és önfejlően töreksem megfelelni másoknak, vagy önmagamba fordulva próbálok másokat megkímélni a belső forrongás, elnyomott fájdalom megosztásától. Mindemellett vágyom mások társaságára, szeretetére, de képtelen vagyok elfogadni mások közeledését. Nehezemre esik kilépni a komfortzónámból és úgy szólni és élni mások előtt, hogy valóban bizonyosságot tehessek Atyám életet formáló szeretetéről. De egyet tehetek: „*ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé*” (Fil 3,14). Azt biztosan tudom, hogy ebben nem vagyok egyedül. Bátorrágot ad, hogy a lelki érésben nem egyedül kell helytállnom, hanem sok ember támogatására számíthatok a gyülekezetben. A bátorításukon keresztül megtanultam, hogy tudatosnak és alázatosnak kell lennem, s küzdenem kell a rossz szokásaim ellen, hogy megtapasztalhattam az Úr vezetését, és talentumaimmal felelősen szolgáljak. „*A messzeségben is*

megjelent az Úr: örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.” (Jer 31,3). Hatalmas ígélet és kegyelem ez, melyet a konfirmációmon kaptam az Úrtól, s ami mindig emlékeztet arra, hogy sosem vagyok egyedül, az Úrra támaszkodhatom. Ez az a kapcsolat, ami leginkább meghatároz, és amihez ragaszkodom. Ez tesz értékessé, enélkül semmi vagyok.

A fasori ifi számomra egy olyan közösség, támasz, ami az Úr gondoskodó szeretetének egyik legmeghatározóbb pillére az életemben. Az ifihez tartozni a baráti közösségen túl egy olyan kapcsolatot jelent Istennel, ami minden nehézségben menedéket nyújt, és ahonnan erőt tudok meríteni a harcaimhoz. Az ifihez tartozni egy olyan kegyelem az Úrtól, ami akár kiváltságnak is tűnhetne, de én mégis inkább lehetőségként tekintek rá, hi-

szen az a többlet, amit a személyes életemben kapok, csupán egy része annak a felfoghatatlan ajándéknak, amit közösségként kapunk. Úgy hiszem, hogy az a sok szeretet, gondoskodás és ajándék, amit az ifin keresztül kaptam az Úrtól, nélkülözhetetlen volt a lelki épülesemhez, s ahhoz, hogy az ifi sarokkő lehessen az életemben. Pál apostol szavait idézve: *„mindent félretéve futok Isten elhívásának jutalmáért”* (Fil 3,14), s e feladathoz az ad erőt, hogy ezen az úton barátaimmal lehetek, akikkel e közös célba vetett hit összekapcsol. Ez az Istenbe vetett hit által formált egység az, ami feladattal ruház fel minket, s erőt ad ahhoz, hogy önmagunkon túltekintve meglássuk azokat a talentumokat, amelyek bennünk rejlenek, s melyek szolgálatba állítására egymást bátorítanunk kell!

Császár Péter

AZ ISTEN JÓ!

Nagyon fájt, amikor meghalt a Nagypapám. Ötletem sem volt, hogy fog újra felkelni és lemenni a Nap, hogyan fogok újra mosolyogni és nevetni. Csak kiabáltam, üvöltöttem, hogy *„Miért, Uram, miért? Miért pont őt?”* Válasz nem jött, de egyet biztosan tudtam, akkor is, ha nem akartam tudomást venni róla: az Isten jó. Azt kívántam, bárcsak az Isten inkább rossz lenne. Lehetne akkor okolni Őt a Papám haláláért, lehetne szidni és vádolni. De mégis tudtam: Ő jó. Aztán zokogva és kételkedve kimondtam: *„Nem értem, miért így lett, utálok, hogy ez történt, bárcsak vissza lehetne forgatni az idő kerekét, de egyet mégis tudok, hogy az Isten jó.”* Akkor is, ha nem úgy tör-

tént, ahogyan én szerettem volna. Akkor is jó, ha most magához hívta a Nagypapám. Nekem most nem jó, de az Isten mégis jó. Ekkor elöntött az Ő békessége. Sírtam továbbra is, küszködtem a megválaszolatlan kérdéseimmel. Valami azonban mégis más lett: az Isten lehajolt, mellém ült, átkarolt és a vállára hajthattam fejemet, odabújhattam Hozzá. Ő megölelt, figyelt és szeretett. Éreztem a közelségét, és vágytam a szavaira. Kértem: *„Uram, kérlek, csak annyit mondj, ott van-e Nálad a Nagypapám, jó helye van-e? Tudod, Uram, sokat jelentene nekem.”*

Másnap, olvasva a Bibliában a napi Igét, ott volt: Istennél van a Nagypapám. Kérdeztem is: *„Uram, igen? Biztosan? Jól értem? Olyan hitetlen vagyok, úgy szeretném, ha még egyszer elmondaná.”* Másnap ismét elmondta nekem az Isten: ott van Nála, a legjobb helyen van. Aztán a temetésig minden

egyes nap az Isten elmondta, hogy ott van a Nagypapám Vele, örök élete van. A temetésen vánszorogva a halottas kocsi után csak zokogni tudtam. Könyörögtem újra, hogy „*Mondd meg, Uram, hol van a Nagypapám? Mi lett a Nagypapámmal?*” Oldalra néztem

és egy tábla állt ott egymagában, ezzel a felirattal: *MEGVÁLTVA!* Végtelen hálás lett a szívem, könnyek között újra és újra csak azt tudtam mondani: „*Köszönöm, Uram!*” Az Isten jó. Legyen bármiről is szó: Ő jó.

Riesz Bernadett Eszter

ÖRÖMMEL SZOLGÁLOK

Interjú Édes Gáborral

Édes Gábor hatodéves teológushallgató a farsori református gyülekezetben tölti utolsó éves gyakorlatát.

– *Kisgyermekként mire eszméltél, milyen családba születél?*

– Nagy család része lettem. A hét gyerekből ötödikként jöttem a világra, addigra már volt két nővérem meg két bátyám. Érkeztek sorban a gyerekek, körülbelül kétévente, s amikor édesanyám megtudta, hogy várandós velem, azt kérdezte magától: „*Hogyan fogom bírni?*” S akkor kapta azt az Igét, hogy „*Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött.*” (Mk 9,37). Ekkor megnyugodott. Nagyon mosolygós gyermek voltam, azt mondták, nem volt velem semmi baj. Tényleg egy kis zusszanás voltam édesanyámnak.

– *Marcelházán mennyire volt természetes a magyar szó?*

– Felvidéken, Révkomáromtól 17 kilométerre van a szülőfalum, s teljesen természetes, hogy magyarul beszélünk, mert a település több mint 90 százaléka magyarnak vallja magát ma is.

– *Mikor szembesültél azzal, hogy más az anyanyelved, mint annak az országnak a nyelve, amelyben élsz?*

– Korán, már az óvodában, mert szlovákul is tanígtattak az óvónők, az iskolára készítették fel bennünket. Nem érttem, miért kell

nekem egy ilyen furcsa nyelven beszélni. Magyarázták, hogy ez a hivatalos nyelv, de hát én azt sem tudtam, mi az a hivatal. Komáromba jártam magyar nyelvű gimnáziumba, mire leérettségiztem, valamennyire megtanultam szlovákul. A szlovák nyelvvel még anyai nagyszüleim révén is találkoztam, mert nagypapám családja a deportálások idejében Békéscsabáról került a Felvidékre, mert akkor volt lehetősége a magyarországi „tótoknak” arra, hogy letelepedjenek Szlovákiában, sajnos talán ők sem voltak tisztában azzal, hogy kinek is a házaiba jönnek. Így az ő rokonsága révén sokszor hallottam szlovák szót. Nagyon érdekes, hogy Isten szüleinben összekötötte a kitelepített és a betelepült embereket, hiszen Édes nagyszüleimet pedig pont a magyarságuk miatt telepítették ki az otthonukból. S ez a nagy csoda, hogy a család két ágát a történelem viharai között Isten egybeforrasztotta, és még most is forrasztja.

– *Hívő családban nevelkedtél?*

– Hála Istennek igen. Édesapám gépészmérnök-végzettségű, de végül egy tanári továbbképzést elvégezve 25 éven át szakközépiskolában tanított gépésztárgyakat. Édesanyám könyvelő, de mintegy 25 évig volt otthon velünk, gyermekekkel. Azután Isten csodája, hogy egy optikusüzletben kapott aszisztensi állást. Mindketten nagyon komoly hívő emberek, anya baptista, apa református. A vasárnapokat tényleg Istennek szenteltük,

mert délelőtt mentünk a reformátusokhoz, otthon gyors ebéd következett, majd délután a baptistákhoz. Mi, gyerekek, ennek annyira nem örültünk, mert sajnáltuk, hogy a Formula 1-es versenyek végéről és a legjobb tévésorozatokról így mindig lemaradtunk. Mivel mind a két gyülekezetbe jártunk, bennünket, gyerekeket nem kereszteltek meg azért, hogy felnöve mi magunk dönthessünk arról, melyik felekezethez akarunk tartozni.

Édes Gábor és felesége, Virág

– *Mikor érezted először azt, hogy Isten nem valahonnan a távolból figyel, hanem nagyon is valóságosan van jelen az életedben?*

– Tizenkét éves korom környékén egy evangelizációs alkalmon, amikor a lelkész arról beszélt, hogy a Sátán meg akar kötözni, s meg is kötöz, Jézus az, aki feloldja a láncainkat, és szabaddá tesz. Éreztem, hogy a szívverésem a kétszeresére gyorsul. Olyan érzésem volt, hogy ez valami valódi, életet megváltoztató dolog. Ott imádkoztam is azért, hogy Isten szabadítson meg ezekből a kötelekből. Ez után még inkább kereszténynek tartottam magam, az általános iskolában gúnyoltak is emiatt. Néha a sírásig jutottam, de úgy voltam vele, az Ige azt mondja, ha megütik a bal feledet, tartsd oda a jobb feledet is. Ugyanakkor nagyon meg-

vettem másokat, akik nem Isten útján jártak. Ha megkérdezték tőlem, miért nem megyek buliba, azt feleltem: „*Azért, mert nem akarom elinni az agyamat, mint Ti.*” Miközben Istent kerestem, s szerettem volna Őszerinte élni, mégis voltak alkalmak, amikor nagyon mélyre zuhantam, engedtem különféle kísértéseknek. Ez a kettősség mindig nagyon elszomorított.

– *Mi volt a fordulópont?*

– A fordulópontot megelőző februárban egy téli táborban Isten nagyon erőteljesen megérintett, azt az Igét helyezte a szívemre, hogy „*Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok vesztég!*” (2Móz 14,14). Valóság lett számomra, hogy Isten ott van velem és harcol értem. Ezután nagyon sűrű hónapok következtek, sok teendővel, két alapvizsgadolgozatot írtam, szigorlatoztam. És igen, Isten harcolt értem, minden szinten. Viszont amikor vége lett a harmadévnak, úgy éreztem, hogy most elengedhetem a gyeplőt, végre senki sem zavar, senki nem mondja, miből kell vizsgáznom, mit kell tennem, és elvártam Istentől is, hogy most egy időre hagyjon békén. Ez nagy hiba volt, mert sajnos nagyon mélyre csúsztam ezekben a napokban. Viszszajöttek a régi kísértések, elmondhatom, ezek voltak életem legsötétebb napjai. Olyan állapotba kerültem, hogy azt gondoltam, halott vagyok. Ebben az állapotomban el kellett döntenem azt, hogy vagy tényleg megélem a keresztény életet, vagy megyek a saját fejem után, és akkor nem fogok itt megállni, hanem szabados életet fogok élni, amibe bármi belefér. Elrohantam istentiszteletre, és ott pontosan erről volt szó. Izrael népe folyamatosan megalkuszik, bálványokat imád, nem Istent követi. Elhangzott, hogy imádkozunk szabaddulásért, bármilyen kicsi is a hitünk. Ezzel Isten nagyon betalált. Azt mondtam, hogy azzal a kevés hitemmel, ami van, azzal imádkozom ezt az imádságot. Ennyim van, ez a

nagyon kicsi, ez az *éppenhogy*csak. És akkor imádkoztam, és érdekes dolgok fogalmazódtak meg bennem. Az egyik az volt, hogy el akarom mondani ezt az egész dolgot a szüleimnek, egyben reménység volt bennem, hogy én ezt le fogom győzni. Így is történt. Életem legcsodálatosabb éve következett, azután az egy apró imádság után. Azzal, hogy kimondtam: „*Uram, ez a kicsi hitem van.*”

– *Miben nyilvánult meg a változás?*

– A szüleimmel való kapcsolatomban újult meg. Teljesen újra kellett értelmezniem, mi az én igazságom. A teológián is észrevették a változást, azt mondták, mintha kicseréltek volna. Tényleg azt éreztem, Isten szeretete kisöpörte belőlem a halált. Életemre keltett, és ezt azóta is érzem.

– *Az Igék menyire formáltak?*

– Igazából valahogy azelőtt is szólt hozzám az Ige, de nem tudtam megtenni, nem volt annyi erőm, hogy megtegyem. Nagyon erőteljesen formált Isten Igéje. Nem ítélek már az emberek felett annyira. Aztán megismertem Virágot, a feleségemet. Emlékszem, alig mertem megszólítani. Ő csodaszép, gyönyörű – én meg... Ahogy bekerült Virág az életembe, rajta keresztül indított el Isten egy hosszú folyamatot. A magam elfogadásának folyamatát. Hosszú, imádsággal teli időszak után egy reggel, amikor kértem Istent, hogy segítsen, csodálatos módon értette meg velem, hogy értékesnek tart. Éveken át elhittem az ördögnek azt a hazugságát, hogy senki vagyok. Az befolyásolt, hogy nézek ki, a fogaim hogyan állnak, engedtem, hogy a sátán becsapjon. Kértem, Istenem, bocsáss meg, hogy ennek a hazugságnak hittem, nem Neked. Azóta tudom, hogy Isten a viszonyítási pont, nem mások. Ha Ő azt mondja, értékes vagyok, akkor senki ne merjen mást mondani, még én magam sem.

– *Hogy jött az elhatározás, hogy a teológiára jelentkezz?*

– Már 11. osztálytól elég tudatosan a Budapesti Műszaki Egyetem mechatronikaszakára készültem, ám a Fiala Reformátusok Szövetségének egyik munkatársi hétvégéjén ezt az Igét kaptam: „*Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.*” (1Pét 2—9). Hirtelen én sem tudtam, hogy ez mit jelent. Nagyon sokan imádkoztak érttem. Rábíztam Istenre. Uram, ha Te azt mondod, legyen lelkész, akkor én csak ide adom be a jelentkezésem. Így is tettem. És sok csoda folytán Isten be is íratott a teológiára.

– *Hol képzeled el a jövődet?*

– Nemcsak rajtunk múlik. Tényleg Isten vezetése szerint fog minden alakulni. Nem véletlen, hogy most, hatodévesként itt vagyok. Örömmel szolgálom az ifjúsági csoportban, s továbbra is foglalkoznék a fiatalokkal, ha tényleg ez Isten útja. Úgy látom, szüksége van az ifjúságnak bátorításra, buzdításra, hogy a szó pozitív értelmében éljék meg fiatalságukat, hogy Isten képét hordozzák a világban. Hiszem, hogy Isten segítségével ez meg is valósulhat itt, a Fásorban.

Cseke Hajnalka

ÖRÖMMEL FOGADUNK ADOMÁNYOKAT!

A lelkesi hivatalban, csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. *Gyülekezet javára:* Budapest-Fasori Református Egyházközség 10702019-19818049-52000001

2. *Juliana iskola javára:* Szabó Imre Alapítvány 11707024-20304014-00000000

3. *Csipkebokor óvoda javára:* Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány 10702019-48081403-51100005

BOLDOG MENEKÜLTEK

Őszi evangelizáció a Faszorban

KIHEZ MENEKÜLÜNK?

„Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.” (Zsolt 25,8)

Gyerekkorom egyik emlékezetes ajándékát anyai nagyanyámtól kaptam. Mi már Veszprémbe költöztünk, ő ott maradt Kaposvárott, évente egy alkalommal látogattuk meg, a vakáció alatt, igaz, akkor több héten át a vendégei voltunk. Szerető gondoskodása miatt megmaradtak bennem ezek a gyümölcs-, fagyalt- és paradicsomszagú nyarak, de legfőképpen azért, mert szüleink hazautaztak, s egyedül maradtunk nővéremmel az édes szabadságban.

Tíz-tizenkét évesek lehettünk, s elég tágra szabtuk határainkat. Milyen sokáig gondoltam azt, hogy az ember akkor boldog, ha azt teszi, amit akar. Már betegeskedett a nagymamám, amikor születésnapomra Móricz

Zsigmond *Légy jó mindhalálig* című könyvét küldte el. Mikor kibontottam, a hátoldalán azt olvastam: „Olyan jó légy, mind ez a könyv.” Furcsálltam s nevetségesnek találtam, hogy *t* betű helyett *d* betűt írt. S mi az, hogy olyan jó legyek, mint ez a könyv? Csalódott voltam, jobban örültem volna a csokoládénak.

MÉRCE

Jónak lenni! — ez a gondolat ott élt a szívemben. Légy jó mindhalálig! A mércem volt, de sosem tudtam neki megfelelni. Pedig mennyire igyekeztem. Ugyanakkor nem másokat hibáztattam, tudtam, egyedül én vagyok az oka, s kudarcént éltem meg, hogy ha ismerem a jót, miért engedek mégis a rossznak? Imádkozni kezdtem.

Második gyermekemet vártam, hosszú hónapokon át kellett kórházban feküdnöm, s

egy napon a mellett fekvő ágyon egy fiatal anyuka azt mondta: „Jó az Úr.” Megerősítésnek szánta akkor, amikor a vetélés veszélye fenyegetett. Mint egy utolsó szalmaszála, úgy kapaszkodtam ebbe az Igébe. Lassan, évek során találtam vissza Istenhez, akitől kamaszkorom végén eltávolodtam. S milyen jó volt Hozzá menekülni!

Erre a menedékre irányította figyelmünket az őszi evangelizációs hét, amikor esténként sietve jöttünk, hogy halljuk az Igét. Mit mond nekünk személyesen is az Úr? Somogyi Péter elnök-lelkészünk *Boldog menekültek* című igehirdetés-sorozata nagyon aktuális kérdést választott kiindulópontként: a világban mintegy 60 millió menekült van, s év eleje óta özönlének a háborús övezetekből Európa belseje felé. Nem tudjuk, mi lesz a vége, hogyan alakítja át a kontinens életét. Egyet tudunk, az Úr uralkodik a földön, s minden az Ő kezében van. A menekültek „Mekkája” Németország, Nagy-Britannia s a skandináv államok, azt gondolják, ott valóra válnak álmuk. Láthatjuk őket, amint ma is elcsigázottan, hosszú, tömött sorokban vándorolnak...

MENEKÜLTEK

Nem így vándorolnak milliók is egy olyan cél felé, amelyről azt gondolják, ha megérkeznek oda, boldogok lesznek? Nem ismerünk rá e vándorlók valamelyikében magunkra?

Szerdán kicsit késve érkeztem az alkalomra, s az utolsó utáni padosorban ültem le, ahol az énekeskönyveket, kiadványokat tartjuk. A templom tele volt fiatalokkal. Elöttem egy lány könnyes kék szemeit törölgette. Megindító volt látni, hogy megérintette az ének, valamit felragyogtatott számára.

Ez történik általában az evangelizációs alkalmakkor. Jövünk sokféle útról, megfáradtan vagy éppen feldobódva, panaszokkal telve vagy sok örömmel, a saját kis életünk kezei közül, aztán eltalál benünket az Ige, annak magyarázata, a dicséret vagy a zsolttár valamely sora. Megszólít és kérdez bennünket, vagy válaszol egy bennünk régóta megélvő kérdésre. Elkezdünk keresni, mígnem végre megérkezünk a kapuhoz: Jézus Krisztushoz.

A hét vezérigéje a Zsolt 34,9 volt: „*Boldog az az ember, aki hozzá menekül.*” Mi, akik ott voltunk a nyári többgenerációs gyülekezeti héten, Sátoraljaújhelyen, soha nem fogjuk elfelejteni, hogyan tanultuk meg, és hogyan véstük a szívünkbe mutogatással is: „*Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istnünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznek benne.*” (Zsolt. 40,1—3).

Micsoda megerősítés az, ha tudjuk, a Felséges Isten lehajol hozzánk, odafigyel ránk, és nemcsak meghallja, hanem meg is hallgatja kiáltásunkat! Bárhonnan jövünk Hozzá panasszal, nem azt a feleletet kapjuk Tőle: ha egyedül belesétáltál ebbe a csapdába, mássz is ki belőle egyedül. Vagy: na, ugye, én előre megmondtam! Szerető karjaiba fogad úgy, ahogyan vagyunk, aztán persze elkezdődik a tanulás az iskolájában, s addig tart, amíg meg nem érkezőnk Hozzá.

Hallgattuk az igehirdetés-sorozatot, amely úgy bomlott ki előttünk estéről estére, mint egy csodaszép virág. „*Boldog az az ember, aki hozzá menekül.*” (Zsolt 34,9). „*Jó és igaz az Úr, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.*” Mikor látom meg, mikor futok Hozzá ebben a zajban, ami körülvesz? Mikor tudom kimondani: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.*” (Lk 15,21). A hét legcsodálatosabb mondata számomra ez volt: „*Jézusban fut elénk az Atya, Őbenne borul a nyakunkba, és Őbenne csókol meg bennünket.*”

LEGFŐBB JÓ

Esténként, amikor kifelé jöttem a templomból, próbáltam felidézni a hallottakat, hogy megjegyezzem, s útravalóként vigyem ma-

Gyermkevangélizáció-Fasor

2015.09.28 - 10.02.

**„Add nekem
a szívedet, fiam,
és tartsd
szemed előtt
utaimat.”
(Példab. 23, 26)**

<i>hétfő</i>	
<i>kedd</i>	
<i>szerda</i>	
<i>csütörtök</i>	
<i>péntek</i>	

A gyermekek „útlevele”,
amelybe a hét során minden este
pecsétet gyűjthettek a gyermekevangélizáción

gammal. Jó újra és újra a szívünkbe vésni, Isten közel van hozzánk, mindig éppen egy imádságnyira. Mihelyt kiáltunk Hozzá, ott van velünk! S nem kell aggódnunk az utánunk jövő nemzedék miatt sem. Hiszen Igéjében ígéri meg: „Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”

Ha bennünk el tudta végezni csodálatos munkáját, új életet teremtett, ugyanígy az utánunk jövő generáció tagjaiban is hűséggel elvégzi ezt. Hiszen, ahogy Somogy Péter mondta: bennünket sem azért szeret, mert annyira jók vagyunk. Éppen fordítva: „Ő a mi rossz voltunk ellenére szeret, az Ő jó tette tesz jóvá mindent a mi életünkben. Életünk sem a mi véges tartalékainkból táplálkozik ideig-óráig, hanem az Ő örökké tartó szeretetéből mindvégig. Ezért kiapadhatatlan erőforrás.”

Aki nem tudott ott lenni az evangelizációs alkalmakon, az az alkalmakon elhangzottakat nyomtatott füzet formájában az iratterjesztésben megvásárolhatja. Vegyük kézbe, olvassuk, ajándékozzuk másoknak is, akikről látjuk, menekülnek egyik helyről a másikra, új országba, új városba, másik munkahelyre, esetleg a családjukat készülnek elhagyni, mert belefáradtak abba, hogy megújítsák. „De boldog ember az, aki hozzá menekül.” Csendesedjünk el, s gondoljuk végig, kibin bízunk? Miben bízunk? Ki jelenti a legfőbb jót az életünkben? Hová menekülünk a veszély idején?

Utószóként még annyit: csodálatos volt felismerni ugyanazt az Igét a Bibliában: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10). Nem tudom, hogy eredetileg ezt az intelmet akarta-e mondani a nagymamám, de általa maga Isten helyezte a szívemre.

Dicsőség érte Néki!

Cseke Hajnalka

MIKOR „TELJES” AZ ÖRÖM?

Egy bibliaóra való felkészülés tanulságai

A 2015-16-os „tanév” szerdai közösségi bibliaórái „tantervének” vezérfonalát János első levele adja. A bevezető alkalmon kiemelt idézet az 1. rész 3—4. verse volt: „*Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk; a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.*” Gondolkodásra és értelmezésre készítetted a mottóban szereplő kifejezés, a „teljes öröm”.

Emberi módon megközelítve, kiragadva a Biblia más részeivel való összefüggéseiből, kísérletet tettem ennek értelmezésre. A *Bibliai nevek és fogalmak* című könyvben ezt találtam: „*öröm — Az az indulat, amely eltölt bennünket, mikor valami jót, szépet várunk vagy kapunk; valami, ami szorosan Istenhez tartozik (Zsolt 104,31); a Lélek egyik gyümölcse (Gal 5,22—24); nem azonos a földi boldogsággal, amely messzemenően külső eseményektől függ; örömet meg lehet tapasztalni kísértések közepette és nehéz helyzetekben is (2Kor 13,9; Kol 1,11; Jak 1,2; 1Pét 1,8; 2Kor 8,2).*”

Ez megerősítette bennem, hogy a „teljes örömet” az érzelmek között keressem. A földi úton elindulva, tanár lévén, a *Pedagógiai Lexikon* első kötetében kerestem meg az *érzelem* szócikket, ahol többek között ez áll: „*A cél keresése vagy az azt megvalósító viselkedés közben is az érzelmek állandóan jelen vannak. A cél elérésekor öröm, kielégülés jelenik meg, és lehet az öröm önmagában is a cél, amennyiben valamely tevékenységet a vele járó pozitív emócióért magáért végzünk (pl. játék, hobby, művészi, tudományos tevékenység, humor stb.).*”

A másik kifejezés, a *teljes* melléknév értelmezésekor rájöttem, hogy az csak mérhető (megszámlálható részekből álló) mennyiségekhez kapcsolódhat. Az érzelmek nem ilyenek.

Általában az öröm és az érzelmek egyénhez köthetők. Eredményezhet nekem egy cselekvés valami örömet, de az másvalakinek a kárával járhat. Sok esetben az öröm önző magatartással érhető el. A Biblia az önzetlenség mellett érvel, pl. a Hegyi Beszédben. A most tanulmányozandó bibliai fejezetben a szerző többes szám első személyben szól a „mi közös örömünkről”. Lehetséges az egymást kizáró önzés és az önzetlenség egymáshoz kapcsolása az embernél?

Tanulmányaimból emlékeztem arra, hogy létezik „altruista egoizmus”, Selye Jánosnak, az 1907-ben született osztrák—magyar származású orvosnak a *Stressz distressz nélkül* című könyvében is találkoztam ezzel. Nála olvasható az *önzetlen önzés (altruista egoizmus)* fogalma és annak kialakulási folyamata. Ekkor ezt a magatartást azonosítottam a „teljes öröm” háttérében lévő érzellemmel (földi értelemben!).

Az említett könyvből idézek: „*Az élőlényeket számos különböző impulzus készíti cselekvésre, s közülük az önfenntartás, az életben maradás és a boldogság önző kívánását a legfontosabbnak kell tekinteni. Ösztöneink kielégítése, az önkifejezés szükséglete, a vagyon és hatalom iránti vágy, az alkotó munka igénye saját céljaink elérésének szándéka és sok más indíték együttesen felelős cselekedeteinkért... Az önzés vagy egoizmus az élet legősibb jellemző vonása...Az önzés természetes dolog, de minthogy csúnyának tartják, még magunk előtt is tagadni próbáljuk*

létezését. A társadalomra nézve is veszélyes az önzés. Féltünk tőle, mert az ellenségeskedés és a bosszú csíráit rejti magában.

A velünk született önzés ellenére különös módon mégis sokan vannak közöttünk, akiket altruista érzelmek vezetnek. Ez a két látszólag ellentétes hajtóerő mégsem összeegyeztethetetlen, mert nem szükségszerű, hogy az önfenntartás szembekerüljön mások megsegítésének vágyával. Az altruizmust az egoizmus egy módosult formájának tekinthetjük, a kollektív önzés olyan fajtájának, amely segíti a közösséget azért, hogy hálát ébresszen. A jóindulatot úgy nyerjük el, hogy mások a mi boldogulásunkat kívánják azért, amit értük tettünk és újra megtennék. [...] Hálát és bizalmat teremtve másokat is arra ösztönzünk, hogy osztozzanak velünk saját jólétük természetes kívánásában.” Erdemes összevetni Selye gondolatait a száz évvel előtte született Tolsztojeval. Az orosz író *Az élet értelme* című munkájában írja: „Így képzeltem: a szerves élet törvénye a harc; az értelmes és tudatos élet törvénye az egység, a szeretet.”

Az eddigi „kutakodás” nem eredményezett haszontalan tudást, de nem adta meg a „biblikus” értelmezést. A bibliai fogalomtárban felsorolt bibliai helyek közül idézem az 1Péter 1,8—9-et: „Őt szeretik, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem láttátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.” Ez kapcsolódik az eddigi tanulásokhoz. További tájékozódás után jutottam el a János 15, 11-hez, amely a Biblia új fordításában így szerepel: „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen.” Elővettem Károli fordítását, és elolvastam abban is: „Ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömöm és a ti örömetek beteljék.” Ezekben az idézetekben nem melléknévként szerepel az ér-

telmezés tárgya (teljes), hanem egy ígéről van szó (betelik, beteljesedik).

A *Magyar Értelmező Kéziszótárban* ezeket találtam: „*telik* — 1. folyamatosan tele lesz, 2. hízik, gömbölyödik, 3. <idő> későbbi időpont felé tart, 4. öröm, kedv, gyönyörűség stb. telik valamiben 5. rit <Kívánság> teljesül; teljesedik ige 6. rit rég <élő szervezet> fokozatosan kifejlődik, teljessé válik 7. vál Valóra válik.” Ez arra készítetett, hogy elolvassam ismételten azt az egész Biblia szakaszt, amely a keresés, értelmezés alapját jelentő kifejezéshez vezetett. Ennek a fejezetnek a címe: *Krisztus a szőlőtő* (Károli fordítás), illetve *Az igazi szőlőtő* (új fordítás). A János 15 egészének olvasása és megértése — (mindkét fordításban) — adta a keresett megoldást.

Ebben a szöveggörnyezetben nem egy melléknévhez kapcsolódó érzelemről van szó, hanem egy cselekvést jelentő ígéhez kapcsolódó érzelemről. A példabeszéd szerint a szőlővessző (mi) csak akkor hoz termést, gyümölcsöt, ha nem metszik le a szőlőtőkéről (Jézus Krisztus). Átvitt értelemben, ha megmaradunk Jézus Krisztusban — hiszünk Őbenne —, akkor fokozatosan kifejlődik, teljessé válik örömünk, kapjuk a Szent Lelket a további növekedéshez. A Biblia nyelvén: A Krisztusban maradás a teljes öröm!

Ez az írás is úgy alakult ki, hogy mindig jöttek új, javító gondolatok. Ezek sem magamtól, hanem a Szentlélek készítésére. Mert a hit és a bizalom kölcsönhatás! A szőlővessző tőkén maradása azt eredményezi, hogy az éltető nedű a tőkéből a vessző felé áramlik. Ezt a kölcsönhatást egy fizikatanár már az általános iskolában úgy szemlélteti, hogy mágnes és vasat tesz egy-egy vízben úszó parafadarabra. A magára hagyott parafák egymás felé indulnak. Tehát nem csak a vas közeledik a mágneshez, hanem a mágnes is a vashoz.

Gecső Ervin

A SZOLGÁLAT FOLYTATÓDIK

Végh Tamás beszámolója a nyugdíjazása óta végzett szolgálatról

Ahogy a fasori szolgálatom befejezése óta eltelt évre visszatekintek, világossá válik előttem, hogy Isten szeretete már korábban, a fasori években készítette a folytatást. Jelenleg két fő szolgálatom van: az evangelizáció és a fiatalabb lelkészek lelkigondozása. Mindkettő már az aktív időmben elkezdődött. Minden évben elvállaltam néhány evangelizációs sorozatot, és egy fiatal lelkészekből álló közösséggel félévenként találkoztunk, hogy mindenki beszámoljon, hogyan végzik gyülekezetükben Isten országa építését az egyházépítés menetében.

Most „főállásban” tehetem e kettőt. Persze ez a *főállás* kifejezés egy nyugdíjas lelkész buzgólkodását takarja. Azt is úgy, hogy idejét megfelelően nyugdíjasként megpihenhet, feleségével együtt fogadhatja unokáját, tevékenykedhet a kertben, rejtvényt is fejthet, olvashat kedvére. Az időm másik felében pedig, mint mikor a harci ló trombitahangot hall, megrázom magam, és a Fasorban megszokott adrenalin szinten indulok a „harcba”. Amint azt írásban is leadtam a „háttérimádkozók” részére, 2015-ben 19 ilyen evangelizációs akciót vállaltam, amelyek 3-4, esetleg 5 naposak.

Kezdtem Főton, mintegy „visszaköszönve” a régi gyülekezetünkbe, közvetlenül a fasori búcsúvasárnapot követő szeptemberi héten. Jó volt régiekkel és újakkal találkozni, átélni a szíves fogadtatást a telt ház as templomban, de azt is, hogy bizony 20 év alatt nemzedékváltás történt itt is. Érvényes a fasori búcsúige: „*Nincsen itt maradandó városunk...*”. Milyen jó, hogy a búcsúige másik fele is érvényes, mégpedig örökre: „*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.*” (Zsid 13,8).

Kisvárdán kezdtem a „vándorutat”, ahol lelkészváltás nyomán 26 év után először hirdettek evangelizációt. A fiatal lelképásztorral együtt izgultunk és imádkoztunk a fogadtatásért. Kiderült, hogy Urunk nagy áldást készített. Nem csak vasárnap, hanem a hétköznapi esteiken is megtelt a nagy templom a helyi és a környező gyülekezetekből érkező testvérekkel. Itt vált világossá az is, hogy milyen nagy szükség van a fiatalabb lelkészekkel való beszélgetésekre, helyzetek átgondolására,

Végh Tamás (Tamás bácsi) a szeptemberi fasori gyermekevangalizáción

és erősítésre. Hálás szívvel éltem át a boldog napokat, s értettem meg az új helyzetemben szolgálatom kettős irányát.

Még belefért az elmúlt évbe egy sorozat a kárpátaljai Nevetlenfaluban. A háború és a megnehezedett anyagi helyzet szorításában együtt imádkoztunk a lelkészcsaláddal, presbiterekkel a gyülekezet jövőjéért, a családo-kért. Szomjas szívvel hallgatták az Igét. Azóta a lelkészházaspár is megértette, hogy Isten ott akarja látni őket, nem „menekülhetnek” át az anyaországba. Döntésüket azzal is megpecsételte Urunk, hogy Újakliban a kis gyülekezettel új templom építésébe kezdtek. Kárpátalján 2015-ben templomot épít egy kis gyülekezet?!

Az újévben Kunszentmiklóson kezdtem, születési helyem, Szabadszállás szomszédságában. Majd Budakalász következett, ahol a néhány éve önállósodott gyülekezet misz-sziózik újonnan választott fiatal lelkipásztor-rával. Az év eleji torbágyi férhíhéten sok év óta szolgálók, az evangelizációs utakon fel-ébredt, oda is meghívott testvérek között is. Megint együtt voltunk egy mikrobuznyi kárpátaljai férfival is, akik lelkipásztorukkal Nevetlenfaluból érkeztek.

A következő nagy egység az ausztráliai utunk volt, ahol a családi találkozás hónap-jában Sydney-ben, Melbourne-ben és Ade-laide-ben hirdethettem az Igét. Erről sokak-nak juttattunk a gyülekezeti e-mail-hálózat-on át beszámolót.

Hazaérkezve két baranyai gyülekezet kö-vetkezett: Siklós és Pécs-Kertváros. Április második felében vasárnaptól vasárnapig tar-tózkodtam Baranyában. Gyönyörű helyeket láttam, s különösen Siklóson észrevehetően tiszta levegőt szívhattunk. A lelki levegő is „felforrósodott” ezeken a helyeken, sokan vásároltak az üdvtörténeti igehirdetés-kö-tetből is. Így ez úton is „folytatódik” az evan-gelizáció.

Május elején Emmausban tartottunk lelké-szi csendeshetet, ahol egyedül vagy párjuddal vetek részt a lelkipásztorok. Ennek a hétnek Cseri Kálmán a gazdája. Mivel betegsége mi-att nem lehetett közöttünk, rám várt a hét ve-zetése. De a délelőtti szolgálatokat betegen is magnóra mondta Kálmán testvérünk olyan megragadó szinten, hogy mindnyájan eliga-zítást, megújulást nyerhettünk belőle.

A nyár előtt még egy különös élmény várt rám: Fehérgyarmat. Itt is lelkipásztorváltás történt. A fiatal lelkész első teendői között evangelizációs hetet hirdetett. A Lélek külön-leges erejét éltük át napról napra az estékben, majd a pedagógusok között és az iskolások pünkösdi istentiszteletén. Itt is „átbeszélget-tük” a hetet a lelkipásztorral, miközben látog-gattunk, és megtapasztaltam a különleges szatmári vendéglátást.

„Szabad” nyár következett. Igaz, júliusban Torbágyon találkoztunk lelkészi csendeshé-ten sokakkal. Nyárra más hetek nem voltak tervezve, de az egész évben folytatott alkalmi szolgálatok, vasárnapi helyettesítések, biblia-órák igei szolgálata igen.

Szeptembertől folytatódtak az evangeli-zációk. Köztük szeptember végére a Fásorban vállaltam a gyermekevangelizációt. Majd Árpádföld (Nyikos Andráséknál), egy tor-bágyi férhíhét (nagy örömkre számos meg-térővel), a budapesti Nógrádi Úti Református Szeretetotthon, majd Rohod, Debrecen és Páty, végül december 7—11. között az Új-pest-Belsővárosi gyülekezet következett.

Hálásak vagyunk feleségemmel együtt Drá-ga Urunk testi-lelki „karbantartó” szereteté-ért, és folyamatosan hordozzuk mi is imában fasori testvéreinket. Köszönöm, hogy sokan hűséggel hordozzák a szolgálatokat. Azzal a bizonyossággal és háttérrel járok-kelek, hogy az elsődleges imahátterem a Fásorban van.

*Végh Tamás
nyugalmozott lelkipásztor*

425 ÉVES A VIZSOLYI BIBLIA

Múltidéző és beszámoló a vizsolyi kirándulásról

Minden nap kezünkbe vesszük a Bibliát, és abból magyar nyelven olvassuk Isten üzenetét. A Biblia kiapadhatatlan erőforrás a hívő ember számára. Idén februárban gyülekezetünkben többen részt vettünk egy Budapesten megrendezett kiállításon, melynek témája a Vizsolyban kinyomtatott Károlyi Biblia. A kiállítás házigazdája Millisits Máté művelődéstörténész volt. Nagyon sok információt hallottunk tőle a fordítás történelmi, valamint a nyomtatás technikai hátteréről. Az eredeti Bibliát nem, de reprodukciót, illetve más kiadók gondozásában megjelent kiadványokat láthattunk. Már ekkor a szívünkre helyeződött annak a gondolata, milyen jó lenne az eredetit Vizsolyban megtekinteni. Eközben változtak az évszakok, tavasz után nyár lett.

Szeptemberben újra felerősödött bennünk egy közös, gyülekezeti kirándulás lehetősége. 2015. október 3-án szombaton reggel Somogyi Péter nagytiszteletű úrral együtt busszal elindultunk Vizsolyba, a „Biblia bölcsőjébe”. Nagy várakozással mentünk, hálát adva Istennek a szép időért, az alkalomért. Volt időnk bőven beszélgetésre, halk éneklésre, hogy ne zavarjuk azokat, akik pihenni szeretnének. Istennek énekelni mindig nagy

A két lelkész:

Kovács Zsolt Levente és Somogyi Péter

öröm, nekünk is az volt. Az Úr megőrzött minket a hosszú úton. Végül megérkeztünk Vizsolyba, ahol a Református Betlehem nevezetű épületben a templom lelkésze, Kovács Zsolt Levente fogadott minket. Itt lehetőségünk volt felfrissülni, a polcokon felsorakozó és megvásárolható kiadványokat megtekinteni. Meglepetésünkre a *Bizonyságok fellege* (100 fasori bizonyságtétel), valamint nyugalmazott lelkészünk, Végh Tamás *A Nagy Szabadítás* című írása is megtalálható volt közöttük. Nagytiszteletű úr felhívta figyelmünket egy rövidfilmre, melyet Olasz Ferenc neves filmrendező 1990-ben az MTV megbízásából *Ars Sacra Hungarica Vizsolyi Biblia* címmel készített. Majd együtt átmentünk a templomba, ahol helyeinket elfoglalva köszöntötte gyülekezetünket.

Együtt énekeltek el a 90. zsoltárt, majd a 2Sámuel 15,26-ot olvasta fel, ennek alapján tartott áhítatot: „*Itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát.*” Dávid menekülőben van Absolon elől. Istenre bízta magát, tegye vele az Úr, amit jónak lát. Szívbeli bizalom Isten felé. A félelmek kimondása, a végleges odaszánás kedves

Fasoriak a vizsolyi templompadokban

Istennek! Jézus Krisztus is teljes bizalommal tette le életét Istennél, Ő az életé, nem pedig a halálé. Minden jó, amit „Isten tészn”! Közös imádsággal, az Úr imájával fejeztük be az alkalmat. Nagytiszteletű úr az áhítat után elmondta, hogy sok nehéz sorsú, cigány család él Vizsolyba, ezért lelki ápolásukra missziói szolgálatot végeznek. Nagyon örülnének egy budapesti testvérgyülekezetnek...

Ezután sor került az Árpád-kori templom bemutatására, melyet az elődök 200 éven át építettek ma románkorinak nevezett stílusban, de a későbbiekben a gótika jegyeit is magán hordozva. A templom tornya az 1300-as évek elején épült. A belső falakon páratlan, bibliai témájú freskók láthatók több korból. Középkori freskók itt, ebben a templomban láthatók a leggazdagabban. A szószerk felett egy 1792-ben a templomnak ajándékozott, csodálatos szépségű korona látható. Fekete Anna nemes asszony és gyermekei adománya. A vidéket elkerülte a török támadás, ezért több kisebb méretű, korabeli templom maradt fenn. Némelyik nagyon rossz állapotban van, de ma is szól benne az evangélium. Közülük a vizsolyi a legjobb állapotú, mert az ősök évszázadokon át anyagi lehetőségeik birtokában építtették, renoválták. 1905-ben a Műemlékek Országos Bizottsága felkarolta a templomot. Ők kezdték helyre-, és visszaállítani az idők során tönkrement részeket.

Ezek után rátért a templomban elhelyezett Biblia bemutatására. A Biblia magyar nyelvre fordítását a reformátor Heltai Gáspár kezdte el, halálát követően Károlyi Gáspár gönci református lelkész és fordító társai folytatták. Károlyi Gáspár elvesztette egész családját, ezért minden vagyonát eladta, tehetős pártfogókat szerzett, többek között Rákóczi Zsigmond későbbi fejedelmet is. A saját és a pártfogók anyagi támogatásával együtt Mantskovit Bálint nyomdász közreműködésével kezdték meg a magyar nyelvű Biblia nyom-

tatását. Mantskovit Bálint abban az időben szó szerint az életével játszott, mivel a nyomtatás engedélyével nem rendelkezett. A Szentháromság-tagadók elleneztek a nyomtatást, és mindent megtettek azért, hogy a szepesi kamaránál leállítsák. Rákóczi Zsigmondnak, az ügy egyik fő támogatójának közbenjárására azonban elhárultak az akadályok, és a Biblia másfél év alatt 800 példányban elkészülhetett. 425 éve, 1590. július 20-án fejezték be ezt a hatalmas munkát, és megjelenhetett Károlyi Gáspár első teljes, magyar nyelvre fordított Bibliája.

Károlyi Gáspár így ír az előszóban az elkészült munkához: *„...szabad mindennek az Isten házába ajándékot vinni. Egyebek vigyenek, aranyat, ezüstöt, drágaköveket. Én azt viszem, amit vihetek, tudni illik magyar nyelven az egész Bibliát, melyet eleitől fogva sokan igyekeztek offerálni, de véghez nem vihettek.”* E kiemelkedő munka célja az volt, hogy minden magyar ember megértse az Isten Igéjét, és anyanyelvén szólíthassa meg az Urat imáiban. Károlyi Gáspár halála után Szenczi Molnár Albert, a későbbi szoltárköltő az eredeti szöveggel egybevetve elkészítette a javított kiadást, mely 1608-ban Hanaui Biblia néven jelent meg. Ma 52 eredeti Biblia hollétéről tudnak, főleg belföldön. Kevés egész, több töredék formájában található az MTA, a Széchényi, sárospataki, debreceni, kalocsai, kecskeméti Egyházi Gyűjteményes Könyvtárakban. Napjainkig a Károlyi Biblia 300 kiadást ért meg, korunk nyelvhasználatához igazítva, több kiadó gondozásában.

A templomból a Mantskovit Múzeumba mentünk, ahol korhű nyomdagépet láthat-

tunk. Az eredetin Mantskovit Bálint fáradtságos munkával nyomtatta ki a Biblia oldalait. Lelkészeink közösen mutatták be ezt a nehéz munkát, és nyomtattak ki egy emléklapot, mely az eredeti Biblia egyik szépen díszített oldala volt. Ezt ajándékként megkaptuk. Viszonzásul Somogyi nagytiszteletű úr átadta 100 éves fasori templomunkról szóló kiadványunk egy példányát. Innen ragyogó napsütésben gyalog sétáltunk el a Mézmúzeumba. Az épület egy régi parasztházra hasonlít, tornáca telis-tele virággal és régi, méhészetben használatos eszközzel. A falon a Példabeszédekből vett Igék: „*Mint a lépesmész, olyanok a gyönyörűséges beszédek.*” A múzeum megálmodója és tulajdonosa Molnár Gergely, aki 12 évesen lett a méhészkedés szerelmese. Nehéz körülményekből

indulva kezdett vállalkozásba. 2004-ben, 21 évesen az ország legfiatalabb mesterméhésze, majd 2008-ban, 25 évesen az év méhésze lett. Beszámolt a kezdetekről, majd a bátrakkal együtt védőfelszerelésben meglátogatták a kertben elhelyezett kaptárakban élő méheket. A jelenlévők megfigyelhették a méhek csodálatos szorgalmát. Ezek a méhek biztosítják ma már a méhész egész családja számára a megélhetést. Lehetőség volt különböző mézfajták kóstolására és vásárlására is. Mindenki jó hangulatban távozott, egy kis üveg mézzel a kezében, mely a cég ajándéka volt. Kedves befejezése volt ez kirándulásunknak. Nem mindennapi élménnyel, hitünkben erősödvé, a látottaktól és hallottaktól gazdagon érkezünk vissza Budapestre.

Pintérné Asztalos Emma

EGY BÖRTÖNKÁPOLNA MÚLTJA ÉS JELENE

Gránitz Miklós fotóművész, gyülekezetünk tagja néhány éve végigkísérte fényképezőgépével a balassagyarmati börtönkápolna felújítását, melyet a fogvatartottak végeztek el. Az ökumenikus börtönkápolna újbóli felavatását követően a lelki gondozás műhelyévé vált. A szolgálatban, az evangélium hirdetésében fasori lelkipásztorok, testvérek is részt vállaltak.

Néhány évvel ezelőtt a médiából megtudtam, hogy műemlék-börtönkápolna felújítását kezdi meg Balassagyarmaton, fogvatartottak részvételével. Az elhangzottak azonnali elhatározásra ösztökéltek, mégpedig a restaurálás folyamatának fotografikus megörökítésére.

Nehéz azt a vegyes érzést megfogalmazni, amit az intézmény kapujának első átlépésekor

*Pataki András Dávid hirdeti az Igét
a fogvatartottak között*

éreztem. De feltétlenül meg kell említenem az intézet vezetésének részéről a kedves fogadtatást, az ódon épület tisztaságát, a fegyelmezett rendet, ugyanakkor — nem túlzás — a segítő együtt akarást, a várakozáson felüli humánus légkört. Ez utóbbi — bevallom — merőben ellentétes volt a magammal hozott, civil megítélést átható negatív dicsfényvel övezett előítéleteimmel.

Már első látogatásom alkalmával találkoztam többek között azokkal a fogvatartottakkal, akik önkéntes, személyes hozzájárulásukról biztosítottak a tekintetben, hogy a majdani, a munkájukat, s abban részvételüket bemutató fotográfiák nyilvánosság elé kerülhessenek. Ugyancsak találkoztam a civil Lencsés Zsolt festőművésszel, az állandóan vibráló művészeti irányítóval, a feladatokban fáradhatatlan kétkezi munkával is részt vevő alkotóval, aki megragadott mindazokat, akikkel a felújítás során együtt dolgozott. Tapintható „lelki erőmű” született itt, amelyet dr. Budai István bv. ezredes parancsnok vezetésével az intézet munkatársainak, valamint a dicséretes civil fáradozásoknak, a tiszteletet érdemlő fogvatartott önkénteseknek, és nem utolsósorban Varga László börtönlelkésznek a szolgálata épített és mozgatót.

Mindezek hosszú időre biztosíthatják a hajtóerőt a szebb időket megélt kápolna új köntösbe öltöztetésének megvalósításához. De meg ne feledkezzek a cellából átalakított, ideiglenes műteremben folytatott szoborkészítési munkák egyik jóízű, derűs pillanatáról se. Éppen a kápolnát majdan díszítő orszálfeljejjel foglalatoskodtak P. István és S. Imre művészi tehetséggel megáldott, bár „intézeti formaruhát” viselő urak. Az említett szoborból több egyforma kiöntése volt a feladat. Mikor éppen az egyikkel bíbelődtek, a helyiségbe érkező tiszt, Nemszilaj százados a várakozó érdeklődés vidám, felcsattanó kérdésével toppant be: — *Megtörtént már az*

újabb ellés? Válaszul harsány kacagás töltötte be a kicsinyke termet. Az oldott hangulat újabb bizonyítékaként szabadjon megemlíteni azt, ami a festett üvegablakok egyikének beemelése alkalmával esett meg. A nagy súlyú művészeti alkotást két fogvatartott vitte végleges rendeltetési helye, az ablaknyílás felé. Mikor az megbillenni látszott, az egyik nevelő nyújtott sietőn féltő segítséget, s természetesen a további műveletekhez is. Kisvártatva hangzott: — *Zoli, látlak, hogy végre dolgozol!* — nyugtázta a tiszt társa valamenynyünk derülésére. Az élcelődő percekre emlékeztetve az epizódot fotó is őrzi.

Különös örömmel töltött el az is, hogy a célba érés, felszentelés magasztos pillanatainak részese lehettem. Annak a „mentsvárnak” megáldásán, amely az ökumenikus ösztartozás mindig megújító forrását, a lélek felemelését nyújtja az elkövetkezendőkben a rendkívüli, sajátos közösség számára.

A képek elkészítéséhez bőségesen meríthettem az „erőműben” felhalmozottakból, amelyek vezéreltek fotómasinám exponáló gombjának megnyomásakor. Mondhatom, nagyra becsült Barátokra tettem szert, olyan összefogás élményében részesülhettem, amely a rácsokon kívüli élet résztvevőinek például szolgálhat a mindennapi teremtésben, a magamutogatás nélküli önbecsülésben. Hirtelen felöltött bennem, hogy hányas jegyet adna az előbbieken említettekre gyermekkorom jószágos, szeretetre, összefogásra oktató tanítója, Pista bá', de rögtön tovaröppent a bizarr kép, hiszen most a csupa nagybetűs ÉLET osztályoz.

Az ökumenikus börtönkápolna, újbóli felavatását követően a lelki gondozás műhelyvé vált. A felszentelt igehirdető, a világi életben jártas tudósok, művészek, a Teremtővel kapcsolatot tartó civilek lelki támaszt nyújtó előadásokkal látogatták és jelenleg is látogatják a szakrális helyet. Alkalmanként ezeken

az eseményeken a fogvatartottak önkéntesen jelentkező tábora szívesen és nagy számban vesz részt.

Gyülekezetünk nagyra becsült lelkészei: Somogyi Péter, Végh Tamás, Pataki Dávid András, valamint Székely Tamás az elmúlt időszakban szintén bekapcsolódtak a fogvatartottak léleképítésének felemelő, áldozatos munkájába. Ezúton is köszönjük önzetlen fáradozásait. Nagy szükségét látjuk azoknak az előadásoknak, amelyek annak bizonyosságát

nyújtják az elesetteknek, hogy nem minden életút vezet a börtöncellák felé.

Reményteljes szívvel várjuk gyülekezetünk áldozatvállaló testvéreinek jelentkezését lelkeszi hivatalunkban, akik úgy érzik, hogy lelkiekben felkészültek támogató municiót vinni egy-másfél órás előadás formájában a balasagyarmati börtön férfi fogvatartottainak a közeljövőben. Várható fáradozásait Isten áldásával köszönjük!

Gránitz Miklós

ASSZONYOK KRISZTUS KÖRÜL

Beszámoló a női csendesnapról

Női csendesnapra látogattunk el... Nem, nem pusztán a faszorira gondolok, amin mindig részt vehetünk szeptember utolsó szombatján. Egy másikra, egy, még a faszorinál is sokkal meghatározóbbra, sokkal megrázóbbra.

Az idei női csendesnap kezdő áhítatán Somogyiné Ficsor Krisztina a Márk 15,40—41 alapján arról beszélt, hogy a kereszttövében álló asszonyok tulajdonképpen női csendesnapon vettek részt. Hiszen egy-egy ilyen alkalmon mi is azért gyűlünk össze, hogy Krisztusra figyeljünk, az Ő jelenlétében együtt gondolkodjunk életünkről, szolgálatunkról, dolgainkról. Ezek az asszonyok voltak talán az elsők, akik ilyen alkalmon vettek részt, egy megrendítő, mélyen megindító női csendesnapon. Távol álltak, hiszen ők „csak” asszonyok voltak, de ott voltak, nem törődtek a megvetéssel, a gúnnyal, a kiszolgáltatottság-

gal, hisz Jézussal járva megtanulták, hogy értékesek, hogy megajándékozottak. Ezért tartottak ki Krisztus mellett egészen a kereszttig. Vajon mi meddig megyünk el Jézusért? Csak amíg könnyű? Amíg körülöttünk csodák történnek? Amíg az ötezer közt mi is jól lakunk? Vagy vállaljuk mi is a gúnyt, a megvetést, a lenézést, tudva, hogy nem a világ adja az értékünket, hanem Isten, aki minket is a Maga képére teremtett? Bár tudnánk elmenni a kereszttig, és ott Vele átélni a legnagyobb csodát!

Az előadásban Vörös Éva az ember teremtésének, valamint Ábrahám, Sára és Hágár történetének alapján beszélt női mivoltunk, Istennel és a világgal való kapcsolatunk kérdéseiről, arról, hogy Isten nem csak a férfit, hanem az asszonyt is a maga képére teremtette. Ezért mi is bátran járulhatunk Elé, megélhetjük

A nap két előadója: Vörös Éva és Tarcsa Edit

Vele való kapcsolatunkat. A délután folyamán pedig Tarcsa Edit beszélt nekünk mindarról, amit az Úr végzett az életében. Szinte mintha az áhítatban hallottakat ismételte volna el. Elmondta, hogyan juttatta el őt Isten a szépség, gazdagság, anyagi értékek „bűvöletétől” a kereszttig; odáig, hogy ki tudta mondani, Krisztussal nem számít a megvetés, Vele még a végépcuolás is lehet áldott szolgálat, ott, a takarítószeresek között is lehet lelkeket menteni, vigasztalást nyújtani az elesetteknek, Ő ott is tud olyan békességet adni, amiből bőven jut másoknak is. Edit ezt a békességet árasztja továbbra is, de már évek óta a gyermekek

közötti szolgálatban. Nekik is arról beszél, amiről nekünk is bizonyosságot tett, hogy Istene sokaknak lehet, de Atyja csak annak, aki egészen rábízza magát, aki kész elmenni egészen a kereszttig.

Ahogy akkor, kétezer éve azoknak az asszonyoknak, úgy nekünk is volt mit végiggondolnunk, sok mindent át kellett/lehetett értékelnünk, talán volt, amivel nem tudtunk mit kezdeni, talán volt, ami megbotránkoztatott, de velük együtt mi is Krisztus kereszttjének tövében állhattunk meg, Őrá figyelhettünk, és ez mindennél nagyobb áldás!

Pataki Dorottya

AZ ÉN ADVENTEM

Gondolatok a presbíterfeleségek tavalyi adventben elhangzott biznyságtételeiből

„Az adventi idő fontos figyelmeztetése Jézus Krisztus visszajöveteléről szól. És erről mi, hívők is sokszor elfelejtkezünk... Eszembe jut, hogy a szüzek is, az okos szüzek, tudják azt, hogy ez a múltó élet csak arra való, hogy várjuk vissza a vőlegényt, az Úr Jézust.”

Südyné Zsóka

„A várakozás, advent hetei olyanok, mint a szülés előtti utolsó hónap: a legnehezebb, mégis a leginkább várva várt csoda érkezésének kimondhatatlan ideje, aminek minden napja erőfeszítés, ugyanakkor a bizakodás és hit megélt valósága... A mi megajándékozottságunkat hogyan éljük meg? Az a kettős hatás, ami a földi, tárgyi ajándék és a mennyeivel megajándékozottság együttesét adja, hogyan tölti be életünket, ünnepünket?... A ma ünnepvárásában elsősorban a Vele való kapcsolatomat, hitem erősítését, és a társammal közös Rá figyelést tartom elsődleges célnak. Ha ebben egységesek, hűségesek leszünk, tudom, hogy minden szükséges azon felül ajándékként megadatik nekünk.”

Szabóné Vörös Katalin

„Hányszor mondjuk mi magunk is azt, hogy meddig késik még az Úr? Mi már sürgetnénk Őt, de Ő miértünk késik. Azért késik, hogy minél többek megragadhassák a kegyelmet. Hogy minél többen meghallják az Ő hívó szavát, azt, hogy Ő eljövendő, és azt szeretné, ha ott lennénk és készen lennénk az Ő érkezésekor, a második eljövetelekor... Egy biztos: hogy az Úr eljövendő, és Ő azért szeretne eljönni, hogy mindnyájan ott legyünk Vele a mennyei karban, dicsőítsük Őt, és ebben a boldogságban élhessük le a mostani ádventet és azokat a napokat, amik a Vele való találkozásig még hátravannak.”

Tolnayné Csattos Márta

EMLÉKEZÉS KÁLVIN JÁNOSRA

Évek óta a vágyam volt, hogy reformátorunk életútjával, személyével bővebben megismer-
tessük a gyermekeket. Hálát adok Istennek,
hogy ez szeptember 25-én egy Kálvin-csen-
desnap keretében megvalósult. Reggel közös
áhítaton vettek részt juliannás diákjaink, me-
lyen Kálvin jelmondatáról volt szó a Római-
akhoz írt levél 11. részének befejező szakasza
alapján: „*Bizony tőle, általa, és érte van min-
den: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.*”

Az alsósok vegyes csapatokra osztva álló-
másokon haladtak végig, melyek során Kál-
vin életének egy-egy városába érkeztek, a vá-
rosokhoz kapcsolódó történeteket hallottak
és feladatokat kaptak. Minden jól elvégzett
feladatért egy-egy ezüst tallér járt a csapatok

számára. Az volt a cél, hogy gyűljön össze
az adomány a genfi akadémia felépítésére!
Délben közösen lepleztük le a genfi akadémia
képét az összegyűjtött tallérok árán.

A felsősök reformátorunk életéről hallgat-
tak előadást Fodorné Ablonczy Margit szol-
gálatával, és csoportonként feldolgozták a
hallottakat a drámapedagógia eszközeivel
egyéni életükre is alkalmazva.

Kívánjuk mindenkinek, hogy a Reformáció
500 éves évfordulójához közeledve ismerjük
meg reformátoraink életét, harcaikat, győzel-
meiket és tanításait! Életükből csodálatos
példákat kaphatunk, és útmutatást találunk a
mi életünkre nézve is.

Somogyiné Ficsor Krisztina

A Kálvin-csendesnapra készült tabló a gyermekek munkáiból a Julianna iskolában

A nevelési sorozat szombatoként 16 órától folytatódik a Szabó Imre teremben.
Január 16. *Keresztyén gyermeknevelés.* Előadó: dr. Tolnay Lajos orvos
Február 13. *Kicsoda a gyermek Isten szerint?* Előadó: Somogyi Péter lelkipásztor

D I G I T I N I K

Előadás a digitális nemzedék megszólíthatóságáról

Tavaly júniusban Miklya-Luzsányi Mónika előadását hallgathattuk segítségül, hogy a mai gyerekek „számítógéppörületét” másképp lássuk, ne „őrületnek”, hanem egy olyan „*alaphelyzetnek, amit meg kell értenem. Így fogom tudni őket segíteni, hogy jól éljenek vele.*”

A digitális nemzedék gyermekeinek monotoniatűrése bizonyítottan csekély, ezért a tanításban a motiváció súlya felértékelődik. Ezzel a nemzedékkel kapcsolatban jelenleg még a *diagnózis felállításának fázisánál* tartunk. Hogyan tudjuk őket megszólítani és megérteni, nevelni, tanítani? Mindenekelőtt azonban imádkozhatunk értük, ahogyan azt Jézus kérte főpapi imájában: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.*” (Ján 17,15).

Fehér Marianna — juliannás szülő

Megerősítést nyertünk, hogy az X, Y, Z generációkkal való személyes kapcsolatainkban is megtartható hosszú távon a bizalom.

Pálmai Csilla — édesanya, óvó néni a Csipkebokor óvodában

Az „igazságot” ma már annak ítélik oda, aki megfizeti, a posztmodern ember számára csak az a bűn, amit „Ellenem” követnek el. Tény, hogy a fiatalság intellektuálisan nagyon érett, érzelmileg viszont gyakran infantilis. A szülő nem hallgatja meg a gyermek problémáit, a gyermek pedig nem tud mit kezdeni az érzelmeivel. A digitális nemzedék gyermeke akkor ijed meg a kiránduláson, ha nincs térerő, és akkor veszíti el a létbiztonságát, ha nincs rajta a hálózat. Ők már a könyveket is úgy olvassák, mintha a számítógép ablakain tallóznának: jobbra és balra néznek, aztán le és fel. Muszáj nekem is együtt sodród-

nom a korrall, miközben „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (Zsid 13,8)? A térerő vagy Jézus Krisztus adja meg a létbiztonságomat? A digitális nemzedék családtagjaira, tanítóira, de ránk, gyülekezeti tagokra is vár a feladat, hogy megértsük: Jézus Krisztus mindenkinek ad „intelligenciákat”, azaz találmányokat.

Marton Piroska — lelkes

Ha a régen bevált módszerekkel próbáljuk elérni a gyermekeket, nem fogunk a kívánt eredményhez jutni. Ők már *mások*, akár tesszük ez nekünk, akár nem. Misszionáriusként azt gondolom, a világ változhat, de az Úr Jézus parancsa nem. Ma is el kell mennünk, hogy tanítványá tegyünk minden népet, a gyermekeket is. Az üzenet sem változott, az Örömhírt kell hallaniuk, hogy az Úr Jézusban új életet nyerhessenek.

Istenes Rita — Vasárnapi Iskolai Szövetség

A nap legfontosabb tapasztalata az volt, hogy a Z generáció sem nem rosszabb, sem nem jobb, mint bármelyik korábbi, csak *más*. Nekünk kell megújulnunk módszertanilag. Megerősítést kaptam az ott lévő tanár kollégáktól, hogy ezt csak elkezdni nehéz. Másrészt a pedagógusnak meg kell teremtenie annak a lehetőségét, hogy a tanítványaival a világban zajló eseményeket meg tudja beszélni, hogy ne csak a kortársakkal beszéljék meg a körülöttük levő, gyakran ellenőrizetlen információ- és eseményáradatot. Fontos, hogy az értékekről őszintén beszéljünk velük, mert a technika felgyorsult, de az ember egyedül lelki fejlődése nem változik: „*Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd az igazság.*” (Ján 17,17).

Karacs Zsuzsa — pedagógus

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat célja, hogy segítséget adjon a Heidelbergi Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál ehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével, bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebbről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11—19. Úrnapja kérdés-feleletei az Apostoli hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Káté*ban fogalmazott meg a nagy reformátor. Legutóbb a 15. Úrnapja kérdéskörén belül az Úr Jézus szenvedését, elítélését és a keresztvállalásig menő áldozatát ismerhettük meg.

Most tekintsük át a 16. Úrnapja kérdéseit és feleleteit.

Miért kellett Krisztusnak a halált elszenvednie? *Azért, mert Isten igazságos és igazmondó lévén, semmi más módon a mi bűnünkért eleget tenni nem lehetett volna, hanem csakis magának, Isten Fiának a halála által.*

Miért temettetett el? *Azért, hogy ez bizonyossága legyen annak, hogy valósággal meghalt.*

Ha Krisztus meghalt érettünk, miért kell nekünk is meghalni? *A mi halálunk nem bűnünkért való elégtétel, hanem csak meghalás a bűnnek és átmenetel az örök életre.*

Mi egyéb hasznunk van még Krisztus keresztfán való áldozatából és halálából? *Az, hogy az Ő ereje által a mi ömberünk Ővele együtt megfeszítették, megöletik és eltemetetik, hogy a test gonosz gerjedelmei ne uralkodjanak többé mibennünk, hanem mi magunkat hálaáldozatul Őneki szenteljük.*

Miért teszed ezt is hozzá: „szállá alá poklokra”? *Azért, hogy legnagyobb megpróbáltatásaim között bizonyos lehessenek afelől, hogy az én Uram, a Krisztus, az Ő kibeszélhetetlen győtrődésével, szenvedésével és rettegésével, melyeket lelkében a keresztfán és annak előtte is elszenvedett, engem a pokol kínjaitól és gyötrelmeitől megszabadított.*

Itt és most a krisztusi életmozzanat konkrétságával szólal meg a *Heidelbergi Káté*, s kifejti, miért is van szükség a bűnök bocsánatához nem kevesebbre, mint Isten Fiának halálára. Isten igazságának ugyanis nem volt képes eleget tenni semmi, csak az Úr Jézus szenvedése és halála. Ő magára vette az ember ruháját: az igazságtalanságot, a hamisságot, s ebben a ruhában meghalt — vagyis értünk, miattunk és helyettünk viselte el mindent. A mi bűnünket vette a vállára, és egyé tette magát a bűnösökkel, hogy Isten elé vigye az ember átkos-terhes voltát. Ez történt a kereszten is. A kereszt mutatja, hogy az emberben nincsen semmi jó, hogy az ember a törvénnyel a kezében megöli a törvényadót. Ezen, az ilyen mélyre süllyedt emberen csak a kegyelem segíthet. Hiszen az ember bűnösnek születik, és Jézus áldozata s bűneinek megbánása nélkül bűnben is hal meg. Ámde Isten Jézusban megbocsát, és ha az ember kegyelmet kér, minden bűnét elfedezi, életét megújítja, és a halálnak halálától megváltja.

Jézus halála nem tragédia, végzet, hanem páratlan cselekedet. Önmagától vállalta a halált (olvasandó: János 10,17—18). Az emborsorsot magára vette a mi Urunk, és belépett a halálba is érettünk, hogy abból kimentsen, és a halálfélelemtől is megszabadítson bennünket. Az Ő jelenléte a sírban azt jelenti a számunkra, hogy Jézus Krisztus megszentelte az ember sírját. Ezáltal az elveszti „utolsó nyugalomhely” jellegét; Jézus változtatja át a várakozás helyévé.

A sír ily módon kapu az örök élethez (olvasandó: *Református énekeskönyv* 347,3). Gondoljunk a sírköveken, fejfákon látható hitvallásos rövidítésre: *A. B. F. R. A.* — „*A boldog feltámadás reménysége alatt itt nyugszik...*”. Bizony figyelmeztetés ez a néhány betű Krisztus halál és sír feletti győzelmére (olvasandó: *Jelenések Könyve* 14,13).

Mindazonáltal a kereszt nem a fizikai haláltól mentett meg, hanem a lelki haláltól (olvasandó: János 5,24), de a fizikai halál testi létünkhöz tartozik. Krisztus halálának haszna abban van, hogy Ő így öli meg az őembert, azt a lelkületet mibennünk, amely ragaszkodik a magához fűződő tulajdonjoghoz, és az életet magának akarja megtartani. (Az őember az, akit a Sátán megcsalt, és arra indítja, hogy ne bízson Istenben, maradjon a maga ura.)

Krisztus megváltó áldozatának ereje új helyzetet teremt az életünkben. Napról napra szembesít bennünket őemberünkkel, a régi énünk továbbéléséből származó jellemhibáinkkal, gyarlóságainkkal és gyengeségeinkkel. De az apostollal együtt így kiálthatunk: *ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből* (Róma 7,24)? A *Káté* válaszában benne van a megoldás: a keresztáldozat az én régi énem halálos ítélete. Krisztus keresztalálából szabadító erő támad! A megfeszített, meghalt és győztes Üdvözítővel való hitközösségben megszületik

mibennünk a szeretet és a háládatosság belső készítése. Istennek szenteljük oda magunkat, az Ő szolgálatára szánjuk oda életünket (olvasandó: Róma 12,1—2).

És akinek itt a földön nem kellett a szeretet, a bocsánat, a jóság, nem kellett Isten — azokat szánja oda Jézus a gyehennára. A kárhozat, a halál utáni elvetettség jellemzésére használja Ő ezt a kifejezést. Azok, akik Isten akarata ellenében éltek, rosszat tettek másoknak, vétkeztek Isten törvénye ellen, és nem bánták meg azt — ők kerülnek a gyehennára, a pokolra.

Jézus pokolra szállásának értelmezésénél megoszlanak a tanítások. Egyik magyarázat szerint ez halála után történt. Mi Kálvinnal együtt inkább azt valljuk, hogy nem a halál utáni, hanem éppen a halál előtti állapot, amelyben Istentől és embertől való elhagyatottsága nyer kifejezést. Azt kellett elszenvednie, ami lényétől leginkább idegen volt, a bűnt. Szenvedett a Gecsemáné kertjében, amikor a halálfélelemtől vért verejtékezett, a Golgotán, amikor félelmetes tapasztalatot szerzett: az Atya barátságos arca rejtve maradt előtte, és amikor a kereszt lábánál mások gúnyolták Őt.

A pokolra szállás hangsúlyozásával az Apostoli hitvallás azt a bibliai igazságot akarta megvallani, hogy a keresztalállal megkezdődött Jézus megdicsőülése általt, hogy legyőzte a bűnt, a halált, a Sátánt és angyalait — és a pokol minden hatalmasságát. Ez alapján teljes biztonsággal mondhatjuk, hogy Krisztus üdvösséget szerző áldozata mindenkre érvényes, nemcsak előre, és nemcsak a kortársakra, hanem az egész emberi nemzetségre kihat. Hogy ez a kiterjesztés pontosan hogyan történt, és mikorra datálható, nem tudjuk. De azt tudjuk, hogy a kegyelem mindenképp fölé van. Nem a kárhozat, hanem a kegyelem a végső szó hordozója.

Szerkesztette: *Dévai-Józsa Gábor*

KEDVES GYEREKEK!

Adventben járunk. Biztosan tudjátok, hogy az *advent* szó *eljövetelt* jelent, az Úr eljövetelének várását. Biztosan ismertek több szót, ami ehhez az időszakhoz kapcsolódik (pl. adventi koszorú, naptár kifüggesztése). Ti is készíthettek papírból, kartonból vagy textiltől fenyőfa- vagy koszorúsablont! Tegyetek rá papírdíszeket, melyekre Jézus eljövetelével kapcsolatos Igéket is írhattok, ezekről akár a hozzátok érkező vendégekkel, rokonokkal is beszélgethettek. Az idei adventben a karácsonyfán található díszek jelképeivel szeretnénk Benneteket megismertetni. A csillaghajtogatáshoz melléeltünk egy sablont is Számotokra.

fenyőfa, fenyőág: az örökzöld az örök életre utaló szimbólum. A fa egyben életfát is jelenthet.

csillag: a csúcsdész a betlehemi csillagra utal, mely Jézus megtalálásához vezette a pásztorokat. A többi csillag szintén Isten Igéjének, világosságának jelképe lehet. Ezért ezekre írhattok rövid bibliai Igéket is Jézus eljöveteléről (pl. Jn 12,46; Lk 9,56; Lk 19,10; Jn 11,27; Lk 4,43).

gyertyák: szintén a világosságot szimbolizálják, ezekre is írhattok igei üzenetet. (Az adventi koszorún lévő négy gyertyáról szóló éneket is biztosan ismeritek.)

szalmadíszek: a jászolra emlékeztetnek, ahol Jézus megszületett.

pásztorbotcukordíszek: a pásztorokat juttathatják eszünkbe, akik elsőként látták Jézust, és hódoltak Őelőtte.

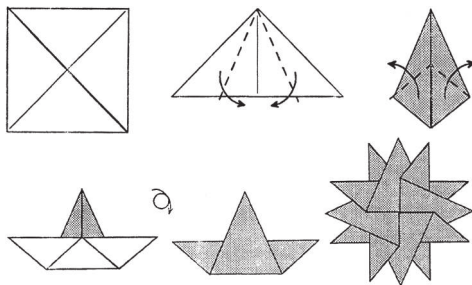
arany díszek: a napkeleti bölcsek is az elsőként köszöntötték Jézust, és királynak járó aranyat (valamint tömjént és mirhát) ajándékoztak neki.

almák, gömbdíszek: a bűnbeesést juttathatják eszünkbe, az élet fájának gyümölcseire utalnak.

girlandok, füzérek: mint egy kígyó, úgy tekerednek a fára. Kire utalhat? Ne feledjük, hogy Jézus a bűneink büntetését átvette helyettünk!

angyalkák: a pásztoroknak angyalok jelentették az örömhírt — mi is adjuk tovább másoknak!

És íme a hajtogatható csillag: a közepére ragaszthatok egy kör vagy négyzet alakú lapkát, erre szintén írhattok igei üzenetet.

Készítési útmutató:

1. Vágd el az átlónál, így kapsz két háromszöget!
2. A háromszög két élét hajtsd a középvonalhoz!
3. Hajtsd ki a sarkokat!
4. Fordítsd meg!
5. Hajtogass négy ilyen elemet, és ragaszd össze őket a rajz szerint!

Áldott adventet és karácsonyt kívánunk szeretettel!

Zsó néni, Bérces Kori néni
és Szemenyei Eszter

ZENÉS ÁHÍTATOK, KONCERTEK A TEMPLOMBAN

- ⊙ **December 13-án, vasárnap 18 órától** Michael Card és barátainak karácsonyi koncertje a templomban (közreműködik a fasori református gyülekezet énekkara)
- ⊙ **Január 3-án, vasárnap 17 órától** *Improvizációk a Biblia lapjaira* – Pálúr János orgonahangversenye
- ⊙ **Január 11-én, hétfőn 19.30-tól** Maurice Duruflé összes orgonaműve a Zeneakadémia orgonaszakos hallgatóinak előadásában
- ⊙ **Február 7-én, vasárnap 17 órától** Csákány Marianna előadásában énekek a Duna melléki énekeskönyvből
- ⊙ **Március 6-án, vasárnap 17 órától** orgonaavató istentisztelet
- ⊙ **Március 8-án, kedden 18 órától** ünnepélyes orgonaavató hangverseny

KARÁCSONYI, ÚJÉVI ALKALMAK

- * **December 14-én, hétfőn** idősek adventi szeretetvendégsége **15 órától** és szolgálók év végi megállása **18 órától a Szabó Imre teremben**
- * **December 20., advent 4. vasárnapja:** *10 órakor* karácsonyi családi istentisztelet, utána közös ebéd, majd 16 óráig adventi családi csendesnap
- * **December 25., péntek, karácsony 1. napja:** *8 és 10 órakor* istentisztelet úrvacsorával (10 órakor gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet öt korcsoportban) *17 órakor* istentisztelet úrvacsorával
- * **December 26., szombat, karácsony 2. napja:** *10 órakor* istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet két korcsoportban)
- * **December 27., vasárnap:** *10 órakor* istentisztelet (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermekistentisztelet öt korcsoportban)
- * **December 31., csütörtök:** *18 órakor* óévi istentisztelet
- * **2016. január 1., péntek:** *10 órakor* újévi istentisztelet (gyermekmegőrzés 3 éves korig, nagyobbaknak foglalkozás a Szabó Imre teremben)

ÖKUMENIKUS JELNYELVI ISTENTISZTELET

2016. január 31. vasárnap 15 óra

- ◆ **15.00** Köszöntés – Járay Loránd református lelkipásztor. Nyitó imádság – Marton Piroska református lelkipásztor
- ◆ **15.10** Jelnyelvi ének – Kőszikla Siketek Baptista Gyülekezete
- ◆ **15.15** Igehirdetés – Marton Piroska református lelkipásztor
- ◆ **15.30** Igei szolgálat – Ponicsán Erzsébet evangélikus lelkipásztor
- ◆ **15.40** Igei szolgálat – Kovács Imre baptista lelkipásztor
- ◆ **15.50** Igei szolgálat – Erdődi Ferenc római katolikus lelkipásztor
- ◆ **16.00** Záró imádság – Kovács Imre baptista lelkipásztor
- ◆ **16.05** Jelnyelvi ének – Kőszikla Siketek Baptista Gyülekezete
- ◆ **16.10** Szeretetvendégség

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Énekkari próba** vasárnap 8.30-kor
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3—5 és 5—7 évesek, I—II., III—IV. és V—VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ◆ **Siloám csoport** hétfőn 18 óra
- ◆ **Biblióra** kedd 10 óra
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Nagyifői biblióra** (18—25 éves korig) szerda 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti biblióra** csütörtökön 15 óra
- ◆ **Kisifői biblióra** (konfirmációtól 18 éves korig) péntek 17 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés lesz)
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 órakor a hónap 1. és 3. vasárnapján az istentiszteleten. Szülőknek, keresztszülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30-kor
- ◆ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 órakor
- ◆ **Férfi biblióra** a hónap 2. keddjén 18 órakor
- ◆ **Baba-mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30—11.30-ig gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Családok párosköre** a hónap 3. péntekén 18 órakor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 órakor
- ◆ **Pároskör** a hónap 2. szombatján 17 órakor
- ◆ **Összevont közös biblióra** a hónap utolsó péntekén 18 órakor

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Kákóczki Csaba és Binó Beáta gyermeke,

Kákóczki Ákos

Madaras Botond és Szegvári Borbála gyermeke,

Madaras Johanna

Bíró Gábor és Pentaller Anna gyermeke,

Bíró-Pentaller Barnabás

Szilágyi Levente és Madari Anita gyermeke,

Szilágyi Ádám

Kocsor Attila és dr. Szabó Klaudia gyermekei,

Kocsor Zsena és Kocsor Márk

Pataki András Dávid és

Hajdú Dorottya Margit gyermeke,

Pataki Áron Lukács

Pulay Péter és Csincsák Éva gyermeke,

Pulay Panna

Lévay Levente és Képe Judit gyermeke,

Lévay Mersé

Pál Miklós és Dócs Beáta gyermeke,

Pál Miklós Simeon

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Lengyák András

Korrektor: Diószegi Rita